

JÉZUS KRISZTUS SZENVEDÉSE

ÖTVEN OK,
AMIÉRT ELJÖTT, HOGY MEGHALJON

JOHN PIPER

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe:
The Passion of Jesus Christ

Copyright © 2004 by Desiring God Foundation
Published by Crossway Books
a division of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, USA

This edition published by arrangement
with Good News Publishers
All right reserved

Magyar kiadás
© 2004 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 86 8

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

JÉZUS KRISZTUSRÓL

Megvetett volt, és emberektől
Elhagyatott,
Fájdalmak férfia, betegség ismerője...
Megvetett volt, nem törődünk vele...
Pedig a mi vétkeink miatt kapott
sebeket,
bűneink miatt törték össze.
Ő bűnhődött, hogy nekünk
békeségünk legyen,
Az Ő sebei árán gyógyultunk meg.

Mindnyájan tévelyegtünk,
mint a juhok,
mindenki a maga útját járta.
De az Úr őt sújtotta
Mindnyajunk bűnéért.

Amikor kínozták, alázatos maradt,
száját sem nyitotta ki.
Mint a bárány, ha vágóhídra viszik,
vagy mint a juh,
mely némán tűri, hogy nyírják,
Ő sem nyitotta ki száját.

Fogság és ítélet nélkül hurcolták el,
de kortársai közül ki törődött azzal,
hogy amikor kiirtják
a földön élők közül,
Népe vétke miatt éri a büntetés?!...

És nem beszélt álnokul.
Az Úr akarata volt az,
hogy betegség törje össze...
Fel is áldozta magát jóvátételül.

ÉZSAIÁS 53,3-10

TARTALOM

Bevezetés – Krisztus, a keresztre feszítés,
és a koncentrációs táborok7

ÖTVEN OK, AMIÉRT KRISZTUS SZENVEDETT ÉS MEGHALT

1. Hogy magára vegye Isten haragját	15
2. Hogy a Mennyei Atya tetszésére tegyen	17
3. Hogy engedelmességet tanuljon, és tökéletes legyen	19
4. Hogy elérje saját feltámadását a halottak közül	21
5. Hogy megmutassa Isten szeretetének és kegyelmének gazdagságát a bűnösök iránt	23
6. Hogy megmutassa szeretetét irántunk	25
7. Hogy eltörölje a törvény jogos követelését velünk szemben	27
8. Hogy váltságul legyen sokak számára	29
9. Bűneink bocsánataért	31
10. Hogy biztosítsa megigazulásunk alapját	33
11. Hogy teljessé tegye az engedelmességet, amely a mi igazságunkká válik	35
12. Hogy elvegye ítéletünket	37
13. Hogy érvénytelenné tegye a körülmetélést, és minden szertartást, mint a megváltás alapját	39
14. Hogy hitre juttasson és megtartsa a hitben	41
15. Hogy szentté, feddhetetlenné és tökéletessé tegyen bennünket	43
16. Hogy tisztává tegye a lelkiismeretünket	45
17. Hogy megszerezze számunkra mindazt, ami jó nekünk	47
18. Hogy meggyógyítson az erkölcsi és fizikai betegségből	49
19. Hogy örök életet ajándékozzon mindazoknak, akik hisznek Őbenne	51
20. Hogy kimentsen bennünket a jelenlegi gonosz világból	53

21. Hogy megbékéltessen Istennel	55
22. Hogy Istenhez vezessen minket	57
23. Azért, hogy az Ő tulajdonai lehessünk	59
24. Hogy bizalommal járulhassunk a Szentélyhez	61
25. Hogy az Istennel való találkozás helyévé legyen a számunkra	63
26. Hogy véget vessen az ószövetségi papságnak, és örökkévaló Főpappá legyen	65
27. Hogy minket megértő, és segítő pappá legyen	67
28. Hogy megszabadítson az őseinktől eredő hiábalóságtól	69
29. Hogy megszabadítson a bűn rabságából	71
30. Hogy meghalassunk a bűnnek és az igazságnak éljünk	73
31. Hogy meghaljunk a törvénynek, és gyümölcsöt teremjünk Istennek	75
32. Hogy képessé tegyen rá, hogy Krisztusnak éljünk, ne magunknak	77
33. Hogy az Ő keresztjét tegye minden dicsekedésünk alapjává	79
34. Hogy képessé tegyen rá, hogy hit által Őbenne éljünk	81
35. Hogy megadja a házasság legmélyebb értelmét	83
36. Hogy jó cselekedetekre törekvő népet teremtsen	85
37. Hogy alázatossága és drága szeretete példájának követésére hívjon minket	87
38. Hogy a megfeszített követők csapatává tegyen bennünket	89
39. Hogy megszabadítson a haláltól való félelem rabságából	91
40. Hogy Ővele legyünk közvetlenül a halál után	93
41. Hogy biztosítsa feltámadásunkat a halottak közül	95
42. Hogy lefegyverezze a fejedelemségeket és hatalmasságokat	97
43. Hogy felszabadítsa Isten erejét az evangéliumban	99
44. Hogy lerontsa az ellenségeskedést a fajok között	101

45. Hogy embereket vásároljon minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből	103
46. Hogy összegyűjtse minden juhát az egész világból	105
47. Hogy megmentsen bennünket az ítélettől	107
48. Hogy öröme legyen, és örömet szerezzen a mi számunkra is	109
49. Hogy dicsőséggel és tisztességgel koronáztasson meg . . .	111
50. Hogy megmutassa, Istennek a legrosszabb gonoszsággal is jó célja van	113
Egy imádság	115
Könyvek a Biblia kijelentéseinek történeti hitelességével kapcsolatban	116
Jegyzetek	117

★

BEVEZETÉS

KRISZTUS, A KERESZTRE FESZÍTÉS, ÉS A KONCENTRÁCIÓS TÁBOROK

A 21. század legfontosabb kérdése: Miért szenvedett Jézus Krisztus olyan sokat? De soha sem fogjuk megérteni ennek fontosságát, ha elmulasztjuk megvizsgálni az emberi indíték hátterét. A végső válasz a kérdésre, „Ki feszítette meg Jézust?” a következő: Isten tette. Ez egy meghökkentő gondolat. Jézus az Ő Fia volt, és ezt a szenvedést semmi sem múlta felül. Azonban a Biblia egész üzenete erre a következtetésre vezet.

ISTEN JÓT AKART EZZEL

A zsidó próféta, Ézsaiás ezt mondta: „Az Úr akarata volt az, hogy betegség törje össze... fel is áldozta magát jóvátételül” (Ézsaiás 53,10). A keresztyén Újszövetség ezt mondja: „[Isten] Aki tulajdon Fiát nem kímélte... hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róma 8,32). „Mert az Isten őt [Krisztust] rendelte... azoknak, akik az ő vérében hisznek” (Róma 3,25).

De hogyan vonatkozik ez az isteni cselekvés az emberek rettenetes bűnös cselekedetére, akik megölték Jézust? A Bibliában adott válasz egy korai imádságban kerül kifejezésre: „Mert szent Szolgád, Jézus ellen megegyezett... Heródes és Poncius Pilátus... a pogányokkal és Izrael népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék” (Cselekedetek 4,27-28). A lélegzetünk is eláll ennek az isteni szuverenitásnak a mélysége és kiterjedése láttán. De ez a mi megváltásunk kulcsa is. Isten terve volt, és a gonosz emberek által, nagy jótétemény jött el a világba. A zsidó Tóra (A Biblia első öt könyve) fogalmazásával: Ők gonoszt gondoltak, de Isten jóra fordította azt (1Mózes 50,20).

És mivel Istennek jó célja volt vele, túl kell mennünk az emberi indítékon, és meg kell keresnünk az isteni célt. Jézus halálának központi kérdése nem az ok, hanem a cél, hogy mi értelme volt. Az embernek meg lehetnek az indokai, amiért el akarta tüntetni az útból Jézust. De ezt egyedül csak Isten fordíthatja a világ javára. Valójában azonban, Isten szándékai kifürkészhetetlenek,

amit a világ számára Jézus halála által elgondolt. Csak a felszínen tudok mozogni ebben a kis könyvben, amikor bemutatok ezek közül ötvenet. Engedem a Bibliát beszélni, ahol Isten szavát halljuk. Remélem, hogy ezek a gondolatok elindítanak bennünket egy végtelen keresés útján, hogy egyre többet ismerjünk meg abból, amit Isten, Fia halála által nagy terveiben elgondolt.

MIT JELENT A PASSIÓ SZÓ?

Legalább négy dolgot társíthatunk a passió szóhoz: jelenthet szenvedélyt vagy lelkesedést egy ügyért, lehet egy J. S. Bach oratórium és jelentheti Jézus Krisztus szenvedéseit. Egy latin szóból származik, amelynek jelentése szenvedés. Ebben az értelemben használom itt – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála. De vonatkozik az összes többi passióra is. Elmélyíti és inspirálja a muzsikát, és előreviszi a legnagyobb ügyet a világban.

MENNYIBEN VOLT JÉZUS KÍNSZENVEDÉSE EGYEDÜLÁLLÓ?

Miért szabadított fel akkora szenvedélyt egy ember szenvedése és kivégzése – akit azzal vádoltak meg, és azért ítélték el, mert Róma trónjára támasztott igényt – a következő három évszázadban, erőt a szenvedésre és a szeretetre, amely átalakította a Római Birodalmat, és mai napig is formálja a világot? A válasz az, hogy Jézus szenvedése teljesen egyedülálló volt, és feltámadása halottából három nap múlva, Isten cselekvése volt, hogy igazolja azt, amit halála elért.

Szenvedése egyedülálló volt, mert Ő több volt, mint csupán egy ember. Nem volt kevesebb. Ahogyan az ősi Niceai Hitvallás mondja „az igaz Isten igaz Istene” volt. Azoknak tanúságtétele ez, akik ismerték őt és arra indították általa, hogy elmagyarázzák kicsoda Ő. János apostol úgy hivatkozott Krisztusra, mint aki „az Ige”, és ezt írta: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. ... Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (János 1,1–3.14).

Adjuk még hozzá az Ő istenségéhez, hogy ő teljesen ártatlanul szenvedett. Nemcsak az istenkáromlás vádjában volt ártatlan, de minden bűntől mentes volt. Egyik legközelebbi tanítványa ezt mondta: „Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját” (1Péter 2,22). Adjuk még hozzá egyedülálló voltához, hogy abszolút tekintéllyel vállalta el a saját halálát. Az egyik legmegdöbbentőbb kijelentés, amit Jézus valaha is tett, a saját halálára és feltámadására vonatkozott: „Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól” (János 10,17-18). A vita arról, hogy ki ölte meg Jézust, mellékes. Ő választotta, hogy meghaljon. Az ő Atyja rendelte így. Ő pedig elfogadta.

JÉZUS KÍNSZENVEDÉSÉT A FELTÁMADÁS HITELESÍTETTE

E páratlan kínszenvedés miatt Isten feltámasztotta Jézust a holtak közül. Három nappal később történt. Vasárnap kora reggel feltámadt a halottak közül. Negyven napon keresztül, számtalan alkalommal megjelent tanítványainak, mielőtt felment a mennybe (Cselekedetek 1,3).

A tanítványok csak lassan hitték el, hogy valóban megtörtént. Nem voltak hiszékeny, primitív emberek. Két lábbal a földön járó mesteremberek voltak, tudták, hogy az emberek nem támadnak fel a halálból. Egyszer Jézus ragaszkodott hozzá, hogy halat egyen, azt bizonyítva nekik, hogy ő nem szellem (Lukács 24,39-43). Nem egy holttest újraélesztése történt, az Isten-ember feltámadása volt, egy elpusztíthatatlan új életre. A korai egyház a menny és föld Uraként üdvözölte. Azt mondták: „Miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült” (Zsidók 1,3). Jézus befejezte azt a művet, amelyet Isten bízott rá, és a feltámadás volt a bizonyítéka, hogy Isten megelegedésére történt. Ez a könyv arról szól, amit Jézus kínszenvedése szerzett meg a világnak.

JÉZUS KRISZTUS SZENVEDÉSE ÉS AZ AUSCHWITZI SZENVEDÉS

Tragédia, hogy Krisztus szenvedésének története antiszemitizmust váltott ki a zsidók ellen, és kereszties háborúkat a muzlimok ellen. Mi keresztények, szegyenkezünk sok elődünk miatt, akik nem Krisztus szellemében cselekedtek. Kétségtelen, hogy vannak nyomai ennek a fertőzésnek a mi lelkünkben is. De az igazi kereszténység – amely radikálisan különbözik a nyugati kultúrától, és nem található meg sok keresztény egyházban – lemond a vallás erőszakos terjesztéséről. „Az én országom nem e világból való” – mondta Jézus. „Ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálóim harcolnának” (János 18,36). A kereszt útja a szenvedés útja. A keresztények arra hívtak, hogy meghaljanak, nem, hogy öljenek, azért, hogy megmutassák a világnak, mennyire szereti őket Krisztus.

Ma ez a szeretet szerényen és bátran ajánlja Jézus Krisztust, nem számít, milyen áron, minden népnek, mint az Istenhez vezető egyetlen megmentő utat. „Jézus így válaszolt: 'Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam'" (János 14,6). De hadd váljék kristálytiszta világossá: Nem keresztényi dolog megalázni, megvetni, lebecsülni, vagy gögös elnyomással, pogromokkal, vagy kereszties háborúkkal, vagy koncentrációs táborokkal üldözni embereket. Mindezek, Jézussal szemben, egészen egyszerűen és szörnyűségesen, engedelmiséget jelentettek, és azt jelentik ma is. Sok követőtől eltérően, így imádkozott a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek” (Lukács 23,34).

Jézus Krisztus kínszenvedése a legfontosabb esemény a történelemben, és a legnagyobb határfokú politikai és személyes kérdése a 21. századnak. Krisztus keresztre feszítésének tagadása olyan, mint a holokauszt tagadása. Egyesek számára egyszerűen túl borzalmas ez az állítás. Mások számára egy rafinált öszeesküvés, a vallásos rokonszenv kieroszakolására. A tagadás képviselői azonban történelmi álomvilágban élnek. Jézus Krisztus kimondhatatlanul szenvedett és meghalt. És a zsidók is.

Nem én vagyok az első, aki összekapcsolja a Golgotát és a koncentrációs táborokat – Jézus Krisztus szenvedését és a zsidó nép szenvedését. Az *Éjszaka* című, szívzaggató, az ártatlanságot

megrendítő könyvében Elie Wiesel apja és saját kamaszkori élményéről beszél az auschwitzi, bunai és buchenwaldi koncentrációs táborokban. Mindig ott lebegett fejük felett a „szelekció” veszedelme – amikor kiemelték a gyengéket, hogy megöljék és elégessék őket a kemencékben.

Egy helyen – és csakis egy helyen – Wiesel összekapcsolja a Golgotát és a táborokat. Beszél egy öreg rabbiról, Akiba Dumerről.

Akiba Dumer elhagyott bennünket, a szelekció áldozatává vált. Az utóbbi időben ott járkált köztünk, szemei fátyolossá váltak, és mindenkinek a gyengeségéről beszélt: „Nem tudok elmenni... Mindennek vége...” Lehetetlen volt feléleszteni lelkierejét. Nem figyelt arra, amit mondtunk neki. Csak azt ismételte, hogy mindennek vége van a számára, már nem tud kitarítani a küzdelemben, már nincs semmi ereje, és nincs hite. A szemei hirtelen kifejezéstelenné váltak, semmi más, csak két nyitott seb, a rémület két mélysege.¹

Akkor Wiesel a következő provokatív megjegyzést teszi: „Sze­gény Akiba Dumer, ha úgy indulhatott volna el, mint aki hisz Istenben, ha Isten bizonyítékát láthatta volna ebben a Golgotában, nem vált volna részesévé ennek a szelekciónak.”² Én nem akarok Elie Wiesel szájába adni semmilyen szavakat. Nem vagyok benne biztos, mire gondolt, de feltámad a kérdés: Miért a kapcsolat a Golgota és a koncentrációs tábor között?

Ha felteszem ezt a kérdést, nem gondolok az okra, vagy a vádra, én az értelemre és a reményre gondolok. Megtalálhatja-e valamilyen módon a zsidó szenvedés, nem az okát, hanem vég­­ső értelmét Jézus Krisztus szenvedésében? Lehet-e arra gondolni, hogy nem Krisztus szenvedése vezetett Auschwitzhoz, hanem Auschwitz vezetett Krisztus szenvedésének megértéséhez? Vajon a Golgota és a táborok közötti kapcsolat a kifürkészhetetlen empátia kapcsolata-e? Talán csak Jézus tudhatja a végén, mi történt a zsidó szenvedésnek az alatt a „hosszú éjszakája”³ alatt? És talán a zsidó emberek egy generációja, azok, akiknek nagyszülei viselték el a maguk keresztire feszítését, lesznek képesek felfogni, jobban mint bárki más, mi történt Isten Fiával a Golgotán. Nyitva hagyom ezt a kérdést – én nem tudom.

Ezt azonban tudom: Azok az állítólagos „keresztyének”, akik megépítették a táborokat, soha sem ismerték azt a szeretetet, ami Jézus Krisztus a Golgotára vitte. Soha nem ismerték azt a Krisztust, aki ahelyett, hogy gyilkolt volna egy kultúra megmentéséért, meghalt, hogy megmentse a világot. De vannak olyan keresztyének – az igazi keresztyének –, akik látták Jézus Krisztus kínszenvedésének értelmét, és megtörtek és megszegyénültek az Ő szenvedései miatt. Lehetséges-e, hogy ezek, akik talán jobbak, mint sokan mások, képesek arra, hogy lássanak, és legalább elkezdtek felfogni a zsidó nép szenvedését?

Micsoda irónia, hogy keresztyének antiszemiták! Jézus, és minden korai követője zsidó volt. Minden népcsoport részese volt keresztire feszítésének (nemcsak zsidók), és minden csoport-hoz tartozó emberek (köztük zsidók is) ellenezték azt. Isten maga volt a fő Cselekvő Fia halálában, tehát a főkérdés nem az, hogy: 'Kik voltak azok az emberek, akik Jézus halálát okozták?' hanem, hogy 'Mit jelentett Jézus halála az embereknek, beleértve a zsidókat, muzlimokat, buddhistákat és hindukat és a nem vallásos világiakat – és minden embert szerte a világon'?

S amikor mindent elmondtunk és megtettünk, a legdöntőbb kérdés: 'Miért?' Miért szenvedett és halt meg Krisztus? Ez a miért nem az *ok* értelmében, hanem a *szándék*, a cél értelmében. Mit végzett el Jézus Krisztus kínszenvedése által? Miért kellett olyan sokat szenvednie? Milyen hatalmas dolog történt a Golgotán a világ javára?

Erről szól a könyv további része. Összegyűjtöttem az Újszövetségből ötven okot, amiért Jézus Krisztus szenvedett és meghalt. Tulajdonképpen nem ötven okot, hanem ötven szándékot, ötven célt. Határtalanul sokkal fontosabb, hogy: *Mit valósított meg Isten a bűnösökért, olyanokért, mint amilyenek mi is vagyunk, Fiának a halálba küldése által?*, mint az a kérdés, kik ölték meg Jézust.

ÖTVEN OK, AMIÉRT
KRISZTUS
SZENVEDETT ÉS MEGHALT

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

1.

HOGY MAGÁRA VEGYE ISTEN HARAGJÁT

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: »Átkozott, aki fán függ«.

GALATA 3,13

Mert az Isten őt (Krisztust) rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején.

RÓMA 3,25

Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.

1JANOS 4,10

Ha Isten nem lenne igazságos, nem lenne követelmény, hogy Fia szenvedjen és meghaljon. És ha Isten nem lenne szerető, nem lenne meg a készség Fiában, hogy szenvedjen és meghaljon. Isten azonban igazságos és szerető Isten is, ezért az Ő szeretete kész rá, hogy eleget tegyen igazságossága követelésének.

Isten törvénye azt kívánta, hogy „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5Mózes 6,5). Mi azonban más dolgokat jobban szerettünk. Ez a bűn – Isten lebecsülése az által, hogy más dolgokat jobban szerettünk, mint Őt, és ezeknek előnyt biztosítva cselekszünk. A Biblia ezért mondja: „Mindenki vétkezett, és híjával van Isten dicsőségének” (Róma 3,23). Azt dicsőítjük, amiben a leginkább kedvünket leljük, – és ez nem Isten.

Ezért a bűn nem kicsi, mert nem egy kis uralkodó ellen követjük el. Egy sértés komolysága annak méltóságával együtt emelkedik, aki ellen elkövették. A világmindenség Alkotója határ-

talánul érdemes a tiszteletre, a bámulatra és a hűségre. Ezért az iránta való szeretet elmulasztása nem jelentéktelen apróság – hanem hitszegés. Megsérti Istent és tönkreteszi az ember boldogságát.

Mivel Isten igazságos, nem söpri a világmindenség szőnyege alá ezeket a bűnöket, szent haragot érez velük szemben. Büntetést érdemelnek, és ezt nyilvánvalóvá is tette: „Mert a bűn zsoldaja a halál” (Róma 6,23). „Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik” (Ezékiel 18,4).

Szent átok sújt minden bűnt. A büntetés elmaradása nem lenne igazságos. Isten lealacsonyítása helyesléssel találkozna, és egy hazugság uralma a valóság legmélyéig hatna. Ezért ezt mondja Isten: „Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni” (Galaták 3,10; 5Mózes 27,26).

De Isten szeretete nem marad meg az átoknál, amely az egész bűnös embervilágot illeti. Nem nyugszik bele, hogy haragját megmutassa, bármilyen szent is az. Ezért Isten elküldi saját Fiát, hogy magára vegye haragját és viselje az átkot mindazokért, akik bíznak benne. „Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy hogy átokká lett értünk” (Galaták 3,13).

Ez a jelentése az „engesztelő áldozat” kifejezésnek a fent idézett szövegben (Róma 3,25). Isten haragjának egy helyettes általi megszüntetésére utal. A helyettest pedig Isten maga biztosítja. Ez a helyettes, Jézus Krisztus, nem csak megszünteti a haragot, hanem magára veszi és elfordítja rólunk önmaga felé. Isten haragja jogos, melyet Ő kiárasztott és nem vont vissza.

Ne tegyük, hogy nem vesszük komolyan Istent, vagy hogy semmibe vesszük szeretetét. Mindaddig nem fogunk tisztelettel tekinteni arra, hogy Isten szeret bennünket, amíg figyelembe nem vesszük bűneink komolyságát, és Isten ellenünk érzett haragjának igazságosságát. De amikor kegyelemből ráébredünk érdemtelenységünkre, feltekinthetünk Jézus Krisztus szenvedésére és halálára, és ezt mondhatjuk: „Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte [a haragot magára vállaló] fiát *engesztelő áldozatul* bűneinkért” (1János 4,10).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

2.

HOGY A MENNYEI ATYA TETSZÉSÉRE TEGYEN

*Az Úr akarata volt az, hogy betegség törje össze...
fel is áldozta magát jóvátételül.*

ÉZSAIÁS 53,10

*Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk,
áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként.*

EFÉZUS 5,2

Jézus nem teperte le haragos Atyját a mennyben és nem ragadta ki a korbácsot a kezéből. Nem erőszakolta ki, hogy könnyörüljön az emberiségen. Halála nem volt Isten sajnálkozó egyetértése, hogy elnéző legyen a bűnösök iránt. Nem, az amit Jézus tett, amikor szenvedett és meghalt, az Atya gondolata volt. Lélegzetelállító stratégia volt, amely még a teremtés előtt fogant, amikor Isten látta és eltervezte a világ történetét. Ezért beszél a Biblia Isten végzéséről és kegyelméről, „amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk” (2Timóteus 1,9).

Ez a terv már a zsidó Szentírásban is kibontakozott. Ézsaiás próféta megjövendölte a Messiás szenvedéseit, akinek el kellett foglalnia a bűnösök helyét. Azt mondta, hogy Krisztust mi helyettünk „érte Isten csapása”.

*Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.
Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza.
Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. ... Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért
(Ézsaiás 53,4-6).*

Ami azonban a legmeglepőbb, hogy a bűnösök Jézus Krisztus általi helyettesítése, Isten gondolata volt. Krisztus nem erőltette bele Isten tervébe, hogy megbüntesse a bűnösöket. Isten terve

volt, hogy Ő ott legyen. Egy ószövetségi próféta mondja, „Az Úr akarata volt az, hogy betegség törje össze; fel is áldozta magát jövátételül” (Ézsaiás 53,10).

Ez magyarázza az Újszövetségben mutatkozó paradoxont (látszólagos ellentmondást). Egyrészt, Krisztus szenvedése Isten haragjának kiáradása a bűn miatt. Másrészt azonban, Krisztus szenvedése az Atya akaratának való alárendelés és engedelmeség gyönyörű tette. Jézus Krisztus így kiáltott a keresztről, „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Máté 27,46). És mégis, a Biblia azt mondja, hogy Krisztus szenvedése kedves illat volt Istennek. „Ahogyan Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk 'áldozati ajándéknak, az Istennek kedves illatként'” (Efézus 5,2).

Ó, bárcsak imádkozhatnánk Isten szeretetének fantasztikus csodáját! Ez nem szentimentális gondolat, ez nem egyszerű dolog. Isten ugyanis miértünk tette meg a lehetetlent: Haragját a saját Fiára ontotta ki – Őreá, aki alázatossága miatt semmiképpen sem szolgált rá, hogy Őt érje. Mégis, Fiának elszánt készsége rendelkezése elfogadására, értékes volt Isten szemében. A harag hordozója a végtelen szeretet tárgya lett.

HOGY ENGEDELMESSÉGET TANULJON, ÉS TÖKÉLETES LEGYEN

*Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta
az engedelmisséget.*

ZSIDÓK 5,8

*Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és
aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet
dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye
tökéletessé.*

ZSIDÓK 2,10

Pontosan ez az a könyv a Bibliában, amelyik azt mondja, hogy Jézus Krisztus „engedelmisséget tanult” a szenvedés által, és „tökéletessé lett” a szenvedés által, és azt is mondja, hogy ő „bűntelen volt.” „Aki [Krisztus] hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt” (Zsidók 4,15).

Ez a Biblia következetes tanítása. Jézus Krisztus bűntelen volt. Bár Istennek felséges Fia volt, valóban ember is volt, minden kísértésünkkal, vágyainkkal és fizikai gyengeségeinkkel együtt. Megtapasztalta az éhséget (Máté 21,18), a haragot és szánalmat (Márk 3,5), és a fájdalmat (Máté 17,12). De szíve tökéletes szeretetkapcsolatban volt Istennel, és állandóan e szeretet által cselekedett: „Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját” (1Péter 2,22).

Ezért, amikor a Biblia arról beszél, hogy Jézus engedelmisséget tanul szenvedése által, nem azt jelenti, hogy megtanulta az engedetlenség abbahagyását. Azt jelenti, hogy minden egyes új próba által, a gyakorlatban – és fájdalmak közepette – tanulta, mit jelent engedelmeskedni. Amikor azt is mondja még, hogy tökéletessé lett a szenvedés által, nem azt jelenti, hogy fokozatosan szabadult meg a hibáktól. Azt jelenti, hogy fokozatosan beteljesi-

tette a tökéletes igazságosságot, amelyre szükség volt, hogy megmentesen bennünket.

Ezt mondta amikor megkeresztelkedett. Nem azért volt szüksége a keresztségre, mert bűnös volt. Inkább, így magyarázta meg Jánosnak: „Az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot” (Máté 3,15).

A lényeg ez: *Ha Isten Fia közvetlenül a testetöltéstől ment volna a keresztre, anélkül, hogy megtapasztalta volna az élet kísértéseit, és fájdalmát, hogy kipróbálja igazságosságát és szeretetét, nem lett volna alkalmas Megmentő minden elesett ember számára.* Szenvédése által nemcsak magára vette Isten haragját, hanem beteljesítette igaz emberségét és képessé tette rá, hogy testvéreinek nevezzen bennünket (Zsidók 2,17).

HOGY ELÉRJE SAJÁT FELTÁMADÁSÁT A HALOTTAK KÖZÜL

A békeesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte.

ZSIDÓK 13,20-21

Krisztus halála nemcsak megelőzte feltámadását – hanem ez volt az ára annak, hogy elnyerte azt. Ezért mondja a Zsidókhoz írt levél 13,20, hogy Isten kihozta a halottak közül „az örök szövetség vére által”.

A „szövetség vére” Jézus vére, ahogyan Ő maga mondta, „Mert ez az én vérem, a szövetség vére” (Máté 26,28). Amikor a Biblia Jézus véréről beszél, az az Ő halálára utal. Nem valósult volna meg a megváltás, ha csak vére folyt volna Jézusnak. Vérontását az tette döntő jelentőségűvé, hogy *belehalt*.

Mi jelenti a kapcsolatot Jézus vérontása és feltámadása között? A Biblia azt mondja, hogy feltámadása nem csak vérontása *után*, hanem *általa* történt. Ez azt jelenti, hogy az, amit Krisztus halála elvégzett, olyan tökéletes volt, hogy a feltámadás jutalmazta azt, amit Krisztus elért a halálban.

Isten haragja megaláztatott Jézus szenvedése és halála által. A bűn ellen kimondott szent átok teljességgel kielégítésre került. Krisztus engedelmsége teljességgel végbement. A megbocsátás ára teljesen kiegyenlített. Isten igazságossága teljesen érvényre jutott. Minden, amit még el kellett végezni, Isten elfogadásának kihirdetése volt. Ezt Jézus feltámasztásával adta meg.

Amikor a Biblia azt mondja, „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok” (1Korintus 15,17), a legfontosabb nem az, hogy a feltámadás a bűneinkért kifizetett ár. A legfontosabb az, hogy a feltámadás bi-

zonyítja, hogy Jézus halála mindenre elégséges ár. Ha Jézus nem támadt volna fel a halálból, akkor halála kudarc lett volna, Isten nem ismerte volna el bűnt hordozó tettét, és mi még bűneinkben lennénk.

De „Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által” (Róma 6,4). Szervedésének és halálának eredménye érvényre jutott. És ha bizalmunkat Krisztusba vetjük, már *nem* vagyunk bűneinkben. Ugyanis „az örök szövetség vére *által*”, a Nagy Pásztor feltámadt és örökké él.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

5.

HOGY MEGMUTASSA ISTEN SZERETETÉNEK ÉS KEGYELMÉNEK GAZDAGSÁGÁT A BŰNÖSÖK IRÁNT

*Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki,
bár a jóért talán még vállalja valaki a halált.
Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét,
hogy Krisztus már akkor meghalt értünk,
amikor bűnösök voltunk.*

RÓMA 5,7-8

*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta,
hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

JÁNOS 3,16

*Öbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk,
bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából.*

EFEZUS 1,7

Isten szeretetének mértéke két dologban mutatkozik meg irántunk. Az egyik, áldozatának mértéke, amellyel megmentett bennünket a bűn büntetésétől. A másik, a mi értéktelen voltunk mértéke, ami jellemző volt ránk, amikor megmentett bennünket.

Az áldozat mértékét így olvashatjuk a Szentírásban: „egyszü-
lött fiát adta” (János 3,16). Ezt halljuk a *Krisztus* névben is, ami a görög *Christos*, magyarul „Felkent”, héberül „Messiás” címből származik. Ez egy nagy méltóságot jelző kifejezés. A Messiás lesz Izráel Királya. Le fogja győzni a rómaiakat és békét, és biztonságot hoz Izráel számára. Ezért az a személy, akit Isten küldött a bűnösök megmentésére, az Ő tulajdon Fia volt, az *egyetlen* Fia, és Izráel felkent Királya, – valóban a föld királya (Ézsaiás 9,6-7).

Ha hozzáadjuk ehhez a megdölgöláshoz a keresztre feszítés rettenetes halálát, amit Krisztus elviselt, világossá válik, hogy az az áldozat, amit az Atya és a Fiú hozott, leírhatatlanul nagy volt

– sőt végtelenül nagy, ha figyelembe vesszük az isteni és az emberi mértékek közötti különbséget. Isten azonban úgy döntött, hogy meghozza ezt az áldozatot értünk.

Ennek az irántunk érzett szeretetnek a mértéke még inkább növekszik, ha a magunk értéktelenségére gondolunk. „Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált. Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róma 5,7-8). Mi az isteni büntetésre szolgáltunk rá, nem az isteni áldozatra.

Hallottam, amikor valaki ezt mondta: „Isten nem békákért halt meg. Úgy értékelt bennünket, mint emberi lényeket.” Ez a feje tetejére állítja a kegyelmet. Mi rosszabbak vagyunk, mint akár a békák. Azok nem vétkeztek, nem lázadtak fel és nem illették Istent azzal a váddal, hogy nem volt következetes az életükben. Istennek nem kellett békákért meghalnia. Azok nem elég rosszak hozzá, nem úgy, mint mi. A mi adósságunk olyan nagy, hogy csak az isteni áldozat tudta kifizetni.

Csak egy magyarázat van Isten értünk hozott áldozatára. Nem mi miattunk van, hanem „kegyelme gazdagságából” (Efézus 1,7). Mindez pedig ingyen van, s ez nem felel meg annak, amennyi a mi értékünk. Nem más, mint az Ő végtelen értékének kiáradása. Ami tehát lényegében ez az isteni szeretet: lenyűgözni a méltatlan bűnösöket, drága áron, azzal, ami minket mindenkinek felett való boldogsággal tölt el örökre, azaz, az Ő végtelen gyönyörűségével.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

6.

HOGY MEGMUTASSA SZERETETÉT IRÁNTUNK

*Krisztus is szeretett minket
és önmagát adta értünk 'áldozati ajándéku',
az Istennek kedves illatként.*

EFÉZUS 5,2

Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte.

EFÉZUS 5,25

(Ő) szeretett engem, és önmagát adta értem.

GALATA 2,20

Jézus Krisztus halála nemcsak Isten szeretetének bemutatása (János 3,16), hanem *Krisztus* saját szeretete kifejezésének legfelső foka is mindazok számára, akik úgy fogadják mint kínscset. A korai biznyságtévöket, akik a legtöbbet szenvedtek azért, mert keresztyének, bebörtönözték ezért a tényért: Krisztus „szere-
tett engem, és önmagát adta értem” (Galata 2,20). Ők nagyon személyesen fogadták el Krisztus áldozatának önmagát adó cselekedetét. Ezt mondták: „(Ő) szeretett *engem*, (Ő) önmagát adta *értem*.”

Minden biznnyal így kellene értenünk Jézus Krisztus szenvedéseit és halálát. Ezek velem vannak kapcsolatban, Krisztusnak személyesen irántam tanúsított szeretetével vannak kapcsolatban. *Az én* bünöm választ el Istentől, nem a bün általában. *Az én* keményszívúségem és lelki dermedtségem alacsonyítja le Krisztus értékét. Elveszett vagyok és pusztulásra méltó. Ha a megváltásra kerül sor, én eljátszottam minden igényemet az igazságra, mindaz, amit tehetek csak annyi, hogy kegyelemért könyörgök.

Akkor meglátom Krisztus szenvedését és halálát. S kiért történt ez? Így olvassuk: „Krisztus szerette a *Gyülekezetét* és önma-

gát adta érte" (Efézus 5,25). „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja *barátaiért*" (János 15,13). „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért" (Máté 20,28).

Én pedig megkérdem, ott vagyok-e én a „sokak” között? Egyike lehetek-e én az Ő „barátainak”? Hozzá tartozhatom-e a „kíhívtak Gyülekezetéhez”? A válasz pedig így hangzik: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind a te háza népe!” (Cselekedetek 16,31). „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül” (Róma 10,13). „Aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer” (Cselekedetek 10,43). „A kik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek” (János 1,12). „Aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16).

A szívem bizonytalankodik, és én magamhoz ölelem Krisztus gyönyörűségét és gazdagságát, mint drága kincset. S beárad szívembe ez a hatalmas realitás – Jézus Krisztusnak irántam tanúsított szeretete. Tehát én is elmondom azokkal a korai tanúkkal, „Ő szeretett engem és önmagát adta értem.”

Mit értek ez alatt? Azt, hogy kifizette értem a lehető legnagyobb árat, hogy nekem adja a lehető legnagyobb ajándékot. S hogy ez mi? Ez az az adomány, amelyért élete végén imádkozott: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet” (János 17,24). Szenvedésében és halálában „láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (János 1,14). Eleget láttunk ahhoz, hogy megnyerjen bennünket az Ő ügyének. De a legjobb még ezután jön. Ő azért halt meg, hogy ezt biztosítsa a számunkra, s ez a Krisztus szeretete.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

7.

HOGY ELTÖRÖLJE A TÖRVÉNY JOGOS KÖVETELÉSÉT VELÜNK SZEMBEN

És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben... övele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, mely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.

KOLOSSÉ 2,13-14

Micsoda ostobaság azt gondolni, hogy jócselekedeteink egy napon ki fogják egyenlíteni rossz cselekedeteinket. Ostobaság két okból is.

Először is azért, mert *nem igaz*. Még jócselekedeteink is tökéletlenek, mert nem tiszteljük Istent azáltal, ahogyan tesszük azokat. Vajon jócselekedeteinket Istentől örömteli függésben tesszük-e, azt tartva szem előtt, hogy megismertessük az Ő mindenek felett való értékét? Betöltjük-e a mindent átívelő parancsolatot, hogy szolgáljunk az embereknek „mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által” (1Péter 4,11)?

Mit mondjunk válaszul Isten szavaira: „Minden, ami nem hitből származik, az bűn” (Róma 14,23)? Azt hiszem, nem kell semmit sem mondanunk. „Amit a törvény mond, ... hogy elnémuljon minden száj” (Róma 3,19). Mi nem akarunk semmit sem mondani. Ostobaság azt gondolni, hogy jócselekedeteink ki fogják egyenlíteni rossz cselekedeteinket Isten előtt. A Krisztust magasztaló hit nélkül, cselekedeteink nem fognak semmit sem jelenteni, csak lázadást.

A második ok, amiért ostobaság a jócselekedetekben reménykedni, mert ez *nem az a mód, ahogyan Isten megmenti az embert*. Ha megmentetünk rossz cselekedeteink következményeitől, nem azért van, mert azok kevesebbet nyomtak a latban, mint a jócselekedeteink. Azért lesz, mert a „bennünket terhelő adósle-

vél" oda lett szegezve a mennyben Krisztus keresztfé. Isten egészen más módon menti meg a bűnösöket, mint hogy cselekedeteiket tenné mérlege. Cselekedeteink nem jelentenek semmi reményt. A reményt csak Jézus Krisztus szenvedése és halála jelenti.

Nincs megmentetés az adóslevelek kiegyenlítése által. Csak az adóslevél eltörlése által adatik megmentetés. Gonosz cselekedeteink feljegyzésének (beleértve tökéletlen jócselekedeteinket is), a jogos büntetéssel együtt, amelyre mindenki rászolgál, el kell törölni, – azt nem lehet kiegyenlíteni. Ez az, aminek elvégzéséért Jézus Krisztus szenvedett és meghalt.

Bűneink eltörlése akkor történt meg, amikor cselekedeteink feljegyzése, az adóslevél a keresztre szegeztetett (Kolossé 2,13). Miként szegeztetett fel ez az ítéletes adóslevél a keresztre? Nem pergament szegeztek fel a keresztre, hanem Krisztust magát. Így Jézus Krisztus lett gonosz (és jó) cselekedeteim ítéletes adóslevele. Ő viselte az én ítéletemet, Ő az én megváltásomat teljességgel más körülmények közé helyezi. Ő az én egyedüli reményem, és az Őbelé vetett hitem az egyedüli út a számomra Istenhez.

HOGY VÁLTSÁGUL LEGYEN SOKAK SZÁMÁRA

*Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak,
hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.*

MARK 10,45

Nincs olyan gondolat a Bibliában, hogy a Sátánt le kéne fizetni, hogy engedje a bűnösök megmentését. Ami történt a Sátánnal, amikor Jézus Krisztus meghalt, az nem kifizetés volt, hanem legyőzés. Isten Fia emberré lett, úgy „hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt” (Zsidók 2,14). Nem volt alkudozás.

Amikor Jézus azt mondta, hogy azért jött, „hogy odaadja életét váltságul”, a hangsúly nem azon van, aki a fizetséget kapja. A hangsúly az ő életén van, mint ami a fizetség, és szabadságán, mint aki azért jött, hogy szolgáljon, inkább, mint hogy neki szolgáljanak, és azokon a „sokakon”, akiknek javára fog szolgálni a fizetség, amit ő teljesített.

Ha megkérdezzük, ki kapta a váltságdíjat, a bibliai válasz, hogy Isten maga. A Biblia azt mondja, hogy Krisztus „áldozati ajándékkul adta magát értünk ... az *Istennek*” (Efézus 5,2). Jézus Krisztus „önmagát áldozta fel ártatlanul az *Istennek*” (Zsidók 9,14). Azért kell egy helyettesnek meghalnia miattunk, mert vétkeztünk Isten ellen, és híjával voltunk *Isten* dicsőségének (Róma 3,23). És bűneink miatt az egész világ felelősséggel tartozik *Istennek* (Róma 3,19). Tehát amikor Jézus Krisztus váltságul adja magát értünk, a Biblia azt mondja, hogy megszabadultunk Isten ítéletétől. „Nincs tehát most már semmiféle kárhoyztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róma 8,1). A végső rabság, amelytől felmentésre van szükségünk, az Isten [utolsó] ítélete (Róma 2,2; Jelenések 14,7).

Ennek az Isten ítélete alóli felmentésnek a váltsága Jézus Krisztus élete. Nemcsak az az élet, amelyet élt, hanem az az élet,

amit feladott a halálban. Jézus többször is elmondta tanítványainak, „Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik” (Márk 9,31). Tulajdonképpen egyik oka annak, hogy Jézus szerette magát az „Emberfiának” nevezni (több mint 65 alkalommal fordul elő a Szentírásban), hogy benne volt a halandóság gondolata. Az ember meghalhat, ezért kellett neki egynek lenni közülük. A váltságdíjat csak az Emberfia fizethette meg, mert a váltság egy halálra adott élet volt.

Az árat nem kényszerítették ki belőle. Ez a lényeg, amikor ezt mondja: „Az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon.” Ő nem igényelte a mi szolgálatunkat. Ő volt az, aki adott, nem aki kapott valamit. „Senki sem veheti el tőlem [az életemet], én magamtól adom oda” (János 10,18). Az árat önszántából fizette meg, nem volt benne kényszerűség. Ez megint csak az Ő szeretetéhez visz bennünket. Ő önként választotta, hogy megment minket, élete árán.

Mennyi embert váltott ki Krisztus ténylegesen a bűnből? Ő azt mondta, azért jött „hogy életét adja váltságul *sokakért*.” Mégsem menekül meg mindenki Isten haragjától, de az ajánlat mindenkinek szól. „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért” (1Timóteus 2,5-6). Senki nincs kizárva ebből a megváltásból, aki hittel magához öleli a váltságot szerző Jézus Krisztus kincsét.

BŰNEINK BOCSÁNATÁÉRT

*Öbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk,
bűneink bocsánata is.*

EFÉZUS 1,7

*Ez az én vérem, a szövetség vére,
amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.*

MÁTÉ 26,28

Amikor elengedjük valakinek az adósságát, vagy megbocsátunk valamilyen sértést, vagy megbántást, nem követelünk fizetséget a dolog megoldására. Ez ellentétben állna a megbocsátással. Ha visszafizetést kapunk azért, amit veszítettünk, nincs szükség megbocsátásra, megkaptuk, ami nekünk járt.

A megbocsátás feltételezi a kegyelmet. Ha megsértesz, a jóindulat annyiban hagyja, én nem pereskedem veled, megbocsátok neked. A kegyelem olyasmit ad, amire valaki nem szolgált rá. Ezért van az, hogy ez a fogalom az *adást* foglalja magába, nem pedig valaminek a *kiegyenlítését*. Mintegy odaadja a jogát az ember, hogy elégtételt kapjon.

Ezt teszi velünk Isten, amikor bizalmunkat Jézus Krisztusba vetjük: „Aki hisz öbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer” (Cselekedetek 10,43). Ha hiszünk Krisztusban, Isten nem rója fel bűneinket nekünk. Így hangzik Isten bizonyágtétele a Bibliában: „Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért” (Ézsaiás 43,25). „Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket” (Zsoltárok 103,12).

Ez azonban felvet egy problémát. Mindnyájan tudjuk, hogy a megbocsátás nem elég. Talán csak akkor látjuk világosan, ha a sérelem igen nagy, – mint például egy gyilkosság vagy megerősszakolás. Sem egy társadalom, sem a világmindenség nem tartható össze, ha a bírák (vagy Isten) egyszerűen azt mondja a gyil-

kosoknak vagy erőszakot elkövetőknek: „Sajnálod? Akkor rendben, az állam megbocsát neked, elmehetsz.” Ehhez hasonló esetekben azt látjuk, hogy míg egy áldozat lehet megbocsátó lelkű, az állam nem mondhat le az igazságszolgáltatásról.

Így van ez Isten igazságosságával is. Minden bűn komoly, mivel Isten ellen van (lásd 1. fejezet). Ő az, akinek dicsősége sérelmet szenved, amikor mi figyelmen kívül hagyjuk, engedetlenkedünk vagy káromoljuk Őt. Igazságossága neki sem engedi meg inkább, hogy egyszerűen szabadon bocsásson, mint ahogy egy földi bíró sem törölheti el egy bűnözőnek mindazt az adósságát, amivel a társadalomnak tartozik. A sértést, amit Isten dicsősége ellen elkövettünk vétünkkel, helyre kell hozni, hogy dicsősége még fényesebben ragyogjon az igazságban. És ha mi bűnösök megszabadulunk, és megbocsátást nyerünk, lennie kell valamilyen drámai bizonyítéknak, hogy Isten tisztelete fennmaradjon, még akkor is, ha a korábban istenkáromlók szabadon bocsátásra kerültek.

Ez az, amiért Jézus Krisztus szenvedett és meghalt. „Őbenne van – az Ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is” (Efézus 1,7). A megbocsátás nem kerül nekünk semmibe. A mi drága engedelmességünk a gyümölcse, nem a gyökere a bocsánat elnyerésének. Ezért nevezzük kegyelemnek. De Jézusnak az életébe került. Ezért nevezzük igazságosnak. Ó, milyen drága hír az, hogy Isten nem rója fel bűneinket nekünk! És milyen gyönyörű az Úr Jézus Krisztus, akinek vére lehetővé tette Istennek, hogy ezt tegye.

HOGY BIZTOSÍTSA MEGIGAZULÁSUNK ALAPJÁT

Már most megigazított minket az ő vére által.

RÓMA 5,9

Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.

RÓMA 3,24

Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.

RÓMA 3,28

Nem azonos az, hogy megigazítottunk Isten előtt és az, hogy Isten megbocsátott nekünk. Nem ugyanazt jelenti, ha felmentést kapunk egy bírósági tárgyalóteremben, mint ha megbocsátanak nekünk. A megbocsátás magába foglalja, hogy bűnös vagyok, de büntényemet nem veszik számításba. A megigazulás azt jelenti, hogy megvizsgáltak és ártatlannak találtak. Állításom igaz. Igazolást nyertem. A bíró kimondja: „Nem bűnös.”

A felmentés törvényes cselekedet, azt jelenti, hogy kijelentik valakinek az igaz voltát. Ez döntés valaki felől. A felmentő döntés nem tesz egy személyt igazzá, *kinyilatkoztatja*, hogy az a személy igaz. Olyan valakin alapszik, aki ténylegesen igaz. Legvilágosabban akkor látjuk ezt, amikor a Biblia azt mondja, hogy Jézus tanítására válaszként az emberek „igazat adtak” *Istennek* (Lukács 7,29). Ez nem azt jelenti, hogy ők *tették* Istent igazzá (hiszen Ő már az volt). Azt jelenti, hogy kijelentették Istenről, hogy Ő igaz.

Az az erkölcsi változás, amelyen átmegyünk, amikor bizalmunkat Krisztusba vetjük, nem megigazulás. A Biblia rendszerint megszentelődésnek nevezi azt a folyamatot, amikor jó lesz az ember. A megigazulás nem ilyen folyamat. Egyáltalán nem fo-

lyamat, hanem egy pillanat alatt megtörtént kijelentés. Az ítélet: ez az ember igaz! Igazolást kapott!

A felmentés elnyerésének szokásos útja egy világi bíróság előtt, a törvény megtartása. Ez esetben az esküdtek és a bíró egyszerűen kijelenti azt, ami az igazság velünk kapcsolatban: Megtartottad a törvényt. Isten tárgyalótermében azonban *nem* tartottuk meg a törvényt. Ezért a felmentés, a szokásos feltételekkel, reménytelen. A Biblia egyenesen azt mondja: „Aki igaznak mondja a bűnöst ... utálja az Úr” (Példabeszédek 17,15). És mégis, csodálatosképpen, Jézus Krisztusért, azt is mondja, hogy Isten „megigazítja az istentelent”, aki bíz az Ő kegyelmében (Róma 4,5). Isten azt teszi, ami utálatosnak látszik.

Miért nem utálatos tehát? Vagy, ahogyan a Biblia fogalmazza, hogyan lehetséges, hogy Isten „igaz és igazzá teszi azt is, aki [egyszerűen] hisz Jézusban” (Róma 3,26)? Két ok miatt nem utálatos Isten előtt az, hogy igazzá tegye az istentelent, aki bíz benne. Az egyik, hogy *Jézus Krisztus vérént ontotta, hogy eltörölje bűneink vétkeit*. Tehát „Ő már most megigazított minket az ő vére által” (Róma 5,9). Ez azonban csak a vétek eltávolítását jelenti, nem nyilvánít minket igaznak. A törvény meg nem tartása miatti hibáink eltörlése nem jelenti ugyanazt, mint ha a törvény megtartójának nyilvánítanak bennünket. Amikor egy tanár töröl a bizonyítványból egy elégtelen vizsgajegyet, az nem jelenti ugyanazt, mint ha azt kitűnőnek minősíti. Ha a bank elengedné a számlámon jelentkező tartozást, az nem jelentené ugyanazt, mint ha gazdagnak nyilvánítana. Így tehát bűneink érvénytelenítése nem ugyanaz, mint igaznak kijelenteni bennünket. Az érvénytelenítésnek meg kell történnie, ez alapvető a megigazításhoz, de abban több van. Van egy másik ok is, amiért nem utálatos Isten előtt az istentelentek hit által megigazítása. Erre fogunk rátérni a következő fejezetben.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt,

11.

HOGY TELJESSÉ TEGYE AZ ENGEDELMESSÉGET, AMELY A MI IGAZSÁGUNKKÁ VÁLIK

Emberekhez hasonlónak lett ... megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

FILIPPI 2,7-8

Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.

RÓMA 5,19

Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

2KORINTUS 5,21

...nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján.

FILIPPI 3,9

A megigazulás nem csupán felmentést jelent bűnösségem alól, hanem Jézus Krisztus igazságának a nekem tulajdonítását is. Nekem nincs igazságom, amely ajánlólevél az Istenhez. Amire Isten előtt hivatkozhatom az, hogy „nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján” (Filippi 3,9).

Ez Jézus Krisztus igazsága, s ez nekem tulajdonítottatik. Ez pedig azt jelenti, hogy Krisztus tökéletesen beteljesítette az igazságot, valamint azt, hogy ez az igazság beszámított nekem, amikor belé vettem bizalmamat. Emiatt igaznak számítok. Isten Jézus Krisztus tökéletes igazságára tekintett, és engem igaznak jelentett ki, a Krisztus igazsága által.

Ezért két ok is van, amiért nem utálatos Isten előtt, hogy megigazítsa az istentelenekeket (Róma 4,5). Először, *Jézus Krisztus*

tus halála megfizette az adósságot a mi vétkeinkért (lásd az előző fejezetet). Másodszor, *Jézus Krisztus engedelmissége biztosította azt az igazságot, amelyre szükségünk volt, hogy megigazíttassunk Isten ítélőszéke előtt.* Isten követelménye ahhoz, hogy beléphessünk az örök életbe, nem csupán az, hogy eltöröltesen vétességünk, hanem az, hogy elnyerjük tökéletes igazságunkat.

Jézus Krisztus szenvedése és halála az alapja mindkettőnek. Az Ő szenvedése az a szenvedés, amire mi szolgáltunk rá vétkeinkkel. „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze” (Ézsaiás 53,5) De az Ő szenvedése és halála annak az engedelmisségnek a tetőfoka és beteljesítése, amely a mi igazságunk alapjává vált. „Ő engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Filippi 2,8). Halála engedelmissége csúcspontja volt. Erre utal a Biblia, amikor ezt mondja: „Az egynek engedelmissége által sokan lettek igazakká” (Róma 5,19).

Ezért, Jézus Krisztus halála vált annak alapjává, hogy bocsánatot nyerjünk, és tökéletessé legyünk. „Mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk [Isten], hogy mi Isten igazsága legyünk öbenne” (2Korintus 5,21). Mit jelent az, hogy Isten a büntelen Krisztust bünné tette? Azt jelenti, hogy a mi bűnünk neki tulajdonított, s így szerzett bocsánatot a mi számunkra. S mit jelent, hogy mi (akik bűnösök *vagyunk*) elnyerjük Isten igazságát Krisztusban? Hasonlóképpen azt jelenti, hogy Krisztus igazsága nekünk tulajdoníttatik, és ezáltal Ő vált a mi tökéletességünké.

Jézus Krisztusé legyen a tisztesség mindazért, amit szenvedése és halála véghezvitt! Mind bűneink megbocsátásának művéért, mind igazságunk biztosításának művéért csodálattal tekintünk rá, értékeljük Őt és bizzunk benne ezért a hatalmas tettért.

HOGY ELVEGYE ÍTÉLETÜNKET

Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

RÓMA 8,34

A fontos összegzés Jézus Krisztus szenvedésével és halálával kapcsolatban, hogy „Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak” (Róma 8,1). A „Krisztusban lenni” azt jelenti, hogy kapcsolatban vagyunk vele, hit által. A Krisztusba vetett hit úgy egyesít bennünket Krisztussal, hogy az Ő halála lesz a mi halálunk, és az Ő tökéletessége lesz a mi tökéletességünk. Jézus Krisztus lesz a mi büntetésünk (amit nekünk nem kell viselnünk), és a mi tökéletességünk (amit mi nem tudunk megszerezni).

Nem a hit az alapja annak, hogy Isten elfogad bennünket, egyedül Jézus Krisztus az. A hit egyesít bennünket Krisztussal, hogy az Ő igazsága úgy számít, mint ami a mienk. „Tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem” (Galata 2,16). A „megigazulás hit által” és „megigazulás ... Krisztusban” párhuzamos kifejezések. Mi Krisztusban vagyunk hit által, és ezért részesei vagyunk a megigazulásnak.

Amikor ez a kérdés hangzik el: „Ki ítélne kárhozatra?” – a válasz feltehető. Senki sem! Azután kijelentésre kerül ennek alapja is: „a meghalt Jézus Krisztus!” Az Úr Jézus halála biztosítja, hogy felmentést nyerünk az ítélet alól. Az hogy nem esünk ítélet alá, olyan biztos, mint amilyen biztos, hogy Krisztus meghalt. Isten törvényszéke előtt nincs kettős veszély. Nem ítéltetünk el kétszer ugyanazokért a vétkekért. Jézus Krisztus meghalt egyszer a mi

bűneinkért, mi nem ítéltetünk el ezekért. Az ítélet nem azért fordult el felőlünk, mert nem létezik, hanem azért, mert már megtörtént.

Mi a helyzet azonban a világ ítéletével? Nem válasz-e a kérdésre, „Ki ítélne kárhozatra?” Nem ítéli-e el vajon a világ a keresztyéneket? Sok mártír volt már. A válasz az, hogy senki sem ítélhet el *sikeresen*. Felhozhatnak vádakat, de egyik sem fog megállni a végén. „Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít” (Róma 8,33). Ugyanaz, mint amikor a Biblia azt mondja: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?” (Róma 8,35). A válasz nem az, hogy mindezek nem történnek meg a keresztyénekkal. A válasz így hangzik: „De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket” (Róma 8,37).

A világ fel fogja hozni a maga vádjait, még fegyverrel is meg támogathatja. Mi azonban tudjuk, hogy a legfelsőbb bíróság már a mi javunkra döntött. „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róma 8,31). Senki sem lehet sikeres ellenünk. Ha ők elutasítanak bennünket, Ő elfogad minket. Ha ők gyűlölnék bennünket, Ő szeret minket. Ha ők börtönbe vetnek bennünket, Ő megszabadítja a lelkünket. Ha ők bajjal vernek meg bennünket, Ő tűz által tisztít meg minket. Ha ők megölnék bennünket, Ő utat készít nekünk a paradicsom felé. Ők nem tudnak legyőzni minket. Krisztus meghalt, Krisztus feltámadt, mi pedig Őbenne élünk, – és Őbenne nincsen ítélet. Megbocsátást nyertünk, és igazságunk van. „De az igazak biztosnak érzik magukat, mint egy oroszlán” (Példabeszédek 28,1).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

13.

HOGY ÉRVÉNYTELENNÉ TEGYE
A KÖRÜLMETÉLKEDÉST, ÉS MINDEN SZERTARTÁST,
MINT A MEGVÁLTÁS ALAPJÁT

*Testvéreim, ha még mindig a körülmételkedést hirdetem,
...megszűnik a kereszt botránya.*

GALATA 5,11

*Akik testi értelemben akarnak tetszést aratni, azok kényszerítenek arra
titeket, hogy körülmételkedjétek, csak azért,
hogy a Krisztus keresztyéért ne üldözzék őket.*

GALATA 6,12

A körülmételkedés óriási vitát okozott a korai egyházban. Hosszú ideig elfogadott, bibliai szerepe volt, amióta Isten ezt a parancsot adta az 1Mózes 17,10-ben. Jézus zsidó volt, mind a tizenkét apostola is zsidó volt, szinte minden első keresztyén zsidó volt. A zsidó Szentírás része volt (és része ma is) a keresztyén egyház Bibliájának. Nem meglepő, hogy a zsidó szertartások átkerülnek a keresztyén egyházba.

Ez történt, és ezzel együtt támadt a vita. Krisztus üzenete elterjedt olyan nemzsidó városokban is, mint a szíriai Antiókhia. Pogányok hittek Krisztusban. A kérdés sürgetővé vált. Miként vonatkozott a Szentírás központi igazsága az olyan szertartásra, mint a körülmételkedés? Miként vonatkoztak a szertartások a Krisztus evangéliumára – arra a híradásra, hogy aki hisz Ő benne, annak megbocsáttatnak a bűnei, és megigazul Isten előtt? Isten veled van, neked örök életed van.

Az egész pogány világban az apostolok megbocsátást és megigazítást prédikáltak egyedül hit által. Péter így prédikált: „Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer” (Cselekedetek 10,43). Pál ezt prédikálta: „Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiai, férfiak, hogy ...

mindabból, amiből Mózes törvénye által nem *igazulhattok meg*, őáltala mindenki *megigazul*, aki hisz" (Cselekedetek 13,38-39).

Mi a helyzet azonban a körülmetélkedéssel? Egyesek Jeruzsálemben azt gondolták, hogy alapvető szükségesség. Antiókhia vált a vita gyújtópontjává. „Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket: 'Ha nem metélkedtek körül, ... nem üdvözülhettek'" (Cselekedetek 15,1). Tanácskozást hívtak össze és megvitatták a kérdést.

Előálltak azonban néhányan ... és azt mondták, 'körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét'. ... Péter felállt, és így beszélt hozzájuk: 'Testvéreim, férfiak, ti tudjátok, hogy régtől fogva engem választott ki Isten közületek, hogy az én számból hallják a pogányok az evangélium ígését, és higgyenek. ... Most tehát miért kísértitek azzal Istent, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudunk elhordozni? Ellenben abban hiszünk, hogy mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk. Éppen úgy, mint ők.' Ekkor elcsendesedett az egész gyűlés (Cselekedetek 15,5-12).

Senki nem értette világosabban a kérdés lényegét, mint Pál apostol. Jézus Krisztus szenvedésének és halálának igazi jelentősége forgott kockán. Elég-e a Krisztusba vetett hit, hogy igazza tegyen bennünket Isten előtt? Vagy szükség van a körülmetélkedésre is? A válasz világos. Ha Pál a körülmetélkedést prédikálná, megszűnne a kereszt botránya (Galata 5,11). A kereszt mentességet jelent a szertartás szolgasága alól. „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni" (Galata 5,1).

HOGY HITRE JUTTASSON ÉS MEGTARTSON BENNÜNKET A HITBEN

Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

MÁRK 14,24

*Örök szövetséget kötök velük ... és olyanná teszem szívüket,
hogy féljenek engem, és ne hajoljanak el tőlem.*

JEREMIÁS 32,40

A Biblia beszél egy „régii szövetségről” és egy „új szövetségről”. A szövetség kifejezés ünnepélyes, kötelező megegyezésre utal két személy, vagy csoport között, amely kötelezettséget jelent mindkét oldal számára, és eskü erősíti meg. A Bibliában azokat a szövetségeket, amelyeket Isten köt az emberrel, Ő maga kezdeményezi. Ő szabja meg a feltételeket is. Kötelezettségeit a maga céljai határozzák meg.

A „régii szövetség” arra a megállapodásra vonatkozik, amelyet Isten Mózes törvényében alapozott meg Izráellel. Ennek gyengesége az volt, hogy nem társult hozzá szellemi átalakulás. Ezért nem engedelmeskedtek neki és nem hozott életet. Kőbe vésett szavakkal volt leírva, nem a Szent Szellem által a szívben. A próféták egy új szövetséget ígértek, amely más lesz. Az „nem a betű [lesz], hanem a Szellemé, mert a betű megöl, a Szellem pedig megelevenít” (2Korintus 3,6).

Az új szövetség radikálisan hatékonyabb, mint a régi. Jézus szenvedésének és halálának alapján lép életbe. „Így tehát az új szövetség közbenjárója lett Krisztus” (Zsidók 9,15). Jézus azt mondta, hogy az Ő vére „a szövetség vére, amely sokakért kiontatik” (Márk 14,24). Ez azt jelenti, hogy Jézus vére vette meg az új szövetség erejét és ígéreteit. Azért mindent felülmúlóan hatékony, mert Krisztus meghalt, hogy azzá tegye.

Melyek tehát a szövetség feltételei, amit Ő csálhatatlanul biz-

tosított vére által? Jeremiás próféta leír ezek közül néhányat: „Új szövetséget kötök... ilyen lesz az a szövetség, amelyet kötni fogok... Törvényemet a belsejükbé helyezem, szívükbe írom be. ... Mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre” (Jeremiás 31,31-34). Jézus szenvedése és halála garantálja népének belső megváltozását (a szívükbe írt törvényt) és bűneik megbocsátását.

Hogy ez a szövetség kudarcot ne valljon, Jézus Krisztus vállalja a kezdeményezést, hogy megteremti a hitet, és biztosítja népe hűségét. Ő hozza létre az új szövetség népét azáltal, hogy nem köbe vési, hanem szívükbe írja törvényét. Ellentétben a köbe vésett „betűvel”, azt mondja, hogy „a Szent Szellem megelevenít” (2Korintus 3,6). „Amikor halottak voltunk a vétkek miatt, [Isten] életre keltett a Krisztussal együtt” (Efézus 2,5). Ez a szellemi élet tesz bennünket képessé arra, hogy lássuk Krisztus dicsőségét és higgyünk benne. Ez a csoda teremti meg az új szövetség népét. Biztos és kétségtelen, mert Jézus Krisztus vette meg a maga vérére.

S a csoda nemcsak a mi hitünk alkotása, hanem a hűség, a hitben megmaradás biztosítója is. „Örök szövetséget kötök veletek, ... olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és ne hajoljanak el tőlem” (Jeremiás 32,40). Amikor Jézus Krisztus meghalt, nemcsak új szívet biztosított az Ő népének, hanem új biztonságot is. Nem fogja engedni, hogy elforduljanak tőle. Meg fogja tartani őket, ők pedig ki fognak tartani. A szövetség vére garantálja ezt.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

15.

HOGY SZENTTÉ, FEDDHETETLENNÉ ÉS TÖKÉLETESSÉ TEGYEN BENNÜNKET

Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

ZSIDOK 10,14

*Most viszont megbékéltetett [titeket] emberi testében, halála által,
hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson
majd színe elé.*

KOLOSSÉ 1,22

*Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek,
hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk,
a Krisztus, már megáldoztatott.*

1KORINTUS 5,7

A keresztyén élet egyik legnagyobb kérdése, hogy nagyon lassan változunk. Halljuk Isten figyelmeztetését, hogy teljes szívünkől, teljes lelkünkől, teljes elménkől és teljes erőnkől szeressük Őt (Márk 12,30). De felemelkedünk-e egyáltalán valaha is a szeretet és elkötelezettsége teljességéig? Rendszeresen felkiáltunk Pál apostollal együtt: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róma 7,24). Még akkor is sóhajtozunk, amikor friss elhatározásra jutunk: „Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus” (Filippi 3,12).

A kitartás és öröm kulcsa ez a fontos kijelentés: „engem is megragadott a Krisztus Jézus”. Mindaz, ami szándékom, sóvárgásom és törekvésem tárgya, nem a Krisztushoz tartozás (ami már megtörtént), hanem az, hogy kiegészítsem, ami hiányzik ahhoz, hogy hasonlóvá legyek Ő hozzá.

Az örömnak és kitartásnak az egyik legnagyszerűbb forrása a

keresztyén ember számára tudni azt, hogy előrehaladásunk tökéletlenségében már tökéletessé tettünk, – ami Jézus Krisztus szenvedésének és halálának tulajdonítható. „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsidók 10,14). Ez csodálatos! Ugyanabban a mondatban azt mondja, hogy „megszenteltek” vagyunk, és már „tökéletesek.”

A megszentelődés azt jelenti, hogy tökéletlenek vagyunk, de benne vagyunk a folyamatban. Szentek leszünk, de még nem vagyunk maradéktalanul szentek. És pontosan ezek azok – és csak is ezek – akik már tökéletessé lettek. Az örömteli bátorítás, hogy Isten előtti tökéletességünk bizonyítéka, nem a mi tapasztalati tökéletességünk, hanem az általunk megtapasztalt előrehaladás. A jó hír, hogy amikor úton vagyunk, bizonyítéka annak, hogy megérkeztünk.

A Biblia ezt ismét a tészta és a kovász (élesztő) régi nyelven megfogalmazott képével ábrázolja. E képben a kovász gonosz. Mi vagyunk a tészta. „Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus már megáldoztatott” (1Korintus 5,7). A keresztyének „kovásztalanok”. Ha nincs kovász – nincs gonosz. Tökéletessé tettünk. Ezért el kell takarítanunk „a régi kovászt”. Kovásztalanokká tettünk Krisztusban. Ezért most kovásztalanokká kell válnunk a gyakorlatban. Másként kifejezve, azzá kell legyünk, amik vagyunk.

S mi az alapja mindennek? „Mert Krisztus, a mi húsvéti bárányunk már megáldoztatott.” Jézus Krisztus szenvedése olyan rendíthetetlenül biztosítja a mi tökéletességünket, hogy az már most valóság. Ezért, nem egyszerűen azért harcolunk bűneink ellen, hogy tökéletessé *váljunk*, hanem mert azok *vagyunk*. Jézus halála a kulcs ahhoz, hogy harcolni tudjunk tökéletlenségeink ellen, a mi tökéletességünk szilárd alapján.

HOGY TISZTÁVÁ TEGYE A LELKIISMERETÜNKET

Akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.

ZSIDÓK 9,14

Bizonyos dolgok soha nem változnak. A nem tiszta lelkiismeret olyan régi, mint Ádám és Éva. Amint bünt követtek el, lelkiismeretük beszennyeződött. Büntudatuk egyre terhesebb volt. Megrontotta a kapcsolatukat Istennel – elrejtöztek előle. Megrontotta a kapcsolatukat egymással – egymást hibáztatták. Megrontotta békességüket önmagukkal – először látták meg önmagukat és szégyenkeztek.

A lelkiismeret az Ószövetségben végig téma volt. Azonban az állatáldozatok önmagukban nem tudták megtisztítani a lelkiismeretet. „Olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek nem tudják lelkiismeretében tökéletessé tenni a szolgálattelvőt. Ezek a külső rendelkezések, amelyek ételekre, italokra és különböző mosakodásokra vonatkoznak, csak az új rendelkezés idejéig kötelezők” (Zsidók 9,9-10). Mintegy előre sejtette Jézus Krisztust, Isten az állatok vérének elégségesnek számította a hústest, a szertartás tisztátalanságának megtisztítására, de nem a lelkiismeret megtisztítására.

Semmilyen állat vére nem tisztíthatja meg a lelkiismeretet, s ezt ők tudták is (lásd Ézsaiás 53 és Zsoltárok 51). És ezt mi is tudjuk. Így egy új főpap jön el – Jézus, az Isten Fia – aki jobb áldozatot hoz: önmagát hozza el. „Akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Szellem által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek” (Zsidók 9,14). Az állatáldozatok előre jelezték az Isten Fiának végső áldozatát, és a Fiú halála visszanyúl, hogy elfedezze az Isten népének minden

bűnét a régi időkben és előre, hogy elfedezze az Isten népének minden bűnét az új idők korszakában.

Így jutunk el a modern korszakba – a tudomány, az Internet, a szervátültetések, a gyors üzenetek, a mobiltelefonok korszakába –, és a mi problémáink alapján véve ugyanazok, mint mindig: a lelkiismeretünk vádol bennünket. Nem érezzük magunkat elég jónak ahhoz, hogy Istenhez jöjjünk, és nem számít, mennyire eltorzult a lelkiismeretünk, nagyon is igaz: Nem vagyunk elég jók ahhoz, hogy Őhozzá jöjjünk.

Megsebezhetjük magunkat, bedobhatjuk gyermekeinket a szent folyóba, sok milliót fordíthatunk adományokra, vagy szolgálatot vállalhatunk az ételosztásban karácsonykor, vagy gyakorolhatjuk a vezeklés százféle formáját is, az eredmény ugyanaz lesz: A bűn bélyege megmarad, és a halál elborzaszt. Tudjuk, hogy lelkiismeretünk beszennyeződött, – nem külső dolgok miatt, mint amilyen például egy holttest megérintése, vagy egy szelert sertéshús elfogyasztása. Jézus azt mondta, az szennyez be, ami kijön egy emberből, nem az, ami belemegy (Márk 7,15-23). A büszkeség és önsajnálát, a keserűség és paráznaság, az irigység és féltékenység, a kapzsiság, a közömbösség és a félelem, valamint mindazok a cselekedetek, amelyek ebből származnak, beszennyeznek bennünket. Ezek mind „halott cselekedetek.” Nincs bennük szellemi élet. Nem új életből származnak; a halálból származnak, és a halálhoz vezetnek. Ezért érezzük magunkat reményteleneknek lelkiismeretünkben.

Az egyedüli válasz ezekben a modern időkben, mint minden időben is, Jézus Krisztus vére. Amikor lelkiismeretünk feltámad és vádol bennünket, hová fogunk fordulni? Mi Jézus Krisztushoz fordulunk, Jézus Krisztus szenvedéséhez és halálához fordulunk – Jézus Krisztus véréhez fordulunk. Ez az egyedüli megtisztító eszköz a világmindenségben, amely megkönnyebbülést adhat az életben, és békességet a halálban.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

17.

HOGY MEGSZEREZZE SZÁMUNKRA MINDAZT, AMI JÓ NEKÜNK

*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta,
hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*

RÓMA 8,32

Nagyon szeretem ennek a versnek a logikáját. Nem azért, mert szeretem a logikát, hanem azért, mert szeretem, ha arról van szó, ami igazi szükségleteimet kielégíti. A Róma 8,32 két fele között rendkívül fontos logikai összefüggés van. Talán nem vesszük észre, mivel a második fele kérdés: „hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” De ha a kérdést arra az állító formára változtatjuk, amit magába foglal, látni fogjuk. „Ő, aki nem kímélte tulajdon fiát, hanem mindnyájunkért odaadta, ezért egészen biztosan, vele együtt nekünk ajándékoz mindent.”

Más szavakkal kifejezve, a két fél közötti kapcsolat célja, hogy a vers második felét abszolút biztossá tegye. Ha Isten megtette a létező legsúlyosabb dolgot – azaz átengedte tulajdon Fiát a szenvedésnek és halálnak –, akkor biztos, hogy az ehhez képest könnyű dolgot is megteszi, nevezetesen, hogy vele együtt nekünk ajándékozzon mindent. Isten teljes elkötelezettsége, hogy nekünk adjon mindent, biztosabb, mint tulajdon Fiának feláldozása. Ő „mindnyájunkért” adta Fiát. S miután ezt megtette, megszűnhetett volna értünk lenni? Ez teljesen elképzelhetetlen.

Mit jelent azonban, hogy „mindent nekünk ajándékozni”? Nem könnyű és kényelmes életet, sőt nem is biztonságot ellenségeinktől. Ezt a Bibliából tudjuk, amit négy verssel később ír: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat” (Róma 8,36). Sok keresztyén ma is szenved ilyenfajta üldözéstől. Amikor a Biblia azt a kérdést teszi fel: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy meztelenség,

vagy veszedelem, vagy fegyver?” (Róma 8,35), – a válasz az, hogy senki. Nem azért, mert ezek a dolgok nem történnek meg a keresztyénekkal, hanem mert: „mindezekkel szemben diadalmaszkodunk az által, aki szeret minket” (Róma 8,37).

Mit jelent tehát az, hogy Jézus Krisztus halála miatt, Isten vele együtt, teljes bizonyossággal „minden dolgot” nekünk ajándékoz kegyelmesen? Azt jelenti, hogy mindazt nekünk ajándékozza, ami jót tesz nekünk. Minden dolgot, ami valóban szükséges ahhoz, hogy hasonlatossá váljunk az Ő Fia képéhez (Róma 8,29). Minden dolgot, amire szükségünk van ahhoz, hogy örökkévaló örömet nyerjünk.

Ez azonos a másik bibliai ígérettel: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni *minden szükségeteket* az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban” (Filippi 4,19). Ez az ígéret az előzőekben így kerül tisztázásra: „Tudok szükölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és *éhezésbe*, a bővölködésbe és a *nélkülözésbe* egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Filippi 4,12-13).

Azt mondja, hogy „mindent” megtehetünk Krisztus által. De figyeljük meg, hogy a „mindenhez” hozzátartozik az „éhezés” és a „nélkülözés” is. Isten kielégít minden valóságos szükségét, beleértve az örvendezés képességét a szenvedésben is, amikor sokan úgy érzik, hogy szükségleteik nincsenek kielégítve. Isten ki akar elégíteni minden valóságos nélkülözést, beleértve az éhezés kegyelmének szükségét is, amikor a táplálék szükségének igénye nincs kielégítve. Jézus Krisztus szenvedése és halála garantálja, hogy Isten mindent nekünk ajándékoz, amire szükségünk van ahhoz, hogy az Ő akaratát cselekedjük, és Őt dicsőítsük és örökké tartó örömet nyerjünk.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

18.

HOGY MEGGYÓGYÍTSON AZ ERKÖLCSI ÉS FIZIKAI BETEGSÉGBŐL

*Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen,
az ő sebei árán gyógyultunk meg.*

ÉZSAIÁS 53,5

*Minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek
az Ézsaiás próféta által mondottak: 'Erőtlenségünket ő vette el,
és betegségeinket ő hordozta.'*

MATE 8,16-17

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt, hogy a betegség egy napon teljességgel elpusztítsa. A betegség és halál nem volt része Isten eredeti elgondolásának a világgal. Mindez a bűnrel jött a világba, mint Isten ítélete a teremtés felett. A Biblia azt mondja, „A teremtett világ ugyanis a hiábalóságunk vettetés alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávetette, mégpedig... reménységgel” (Róma 8,20). Isten alávetette a világot a fizikai fájdalom hiábalóságának, hogy megmutassa az erkölcsi rossz rettenetét.

Ez a hiábalóság magába foglalta a halált. „Egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál” (Róma 5,12). Magába foglalta a betegség minden nyomorúságát. A keresztyének pedig nem kivételek: „De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Szellem első zsengejét kapták [tehát azok, akik bíznak Krisztusban] mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására” (Róma 8,23).

De mindez a nyomorúság csak időleges. Olyan időszakot várnunk, amikor már nem lesz testi fájdalom. A teremtményeknek a hiábalóság alá vettete nem állandó. Egészen az ítélet kezdetétől fogva, Isten célja a reménység volt, mondja a Biblia. Végül célja az volt: hogy a teremtett világ maga is megszabaduljon a

romlandóság szolgátságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára (Róma 8,21).

Amikor Jézus Krisztus eljött a világba, küldetésben volt, hogy beteljesítse ezt a világméretű szabadítást. Céljainak jelét adta az által, hogy sok embert gyógyított meg életében. Voltak alkalmak, amikor a tömegek összegyűltek és ő „meggyógyított mindenkit, aki beteg volt” (Máté 8,16; Lukács 6,19). Ez előre kiabrázoló volt annak, ami a történelem végén bekövetkezik, amikor „letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé” (Jelenések 21,4).

Jézus Krisztus úgy győzte le a halált és betegséget, hogy önmagára vette azokat, és elvitte magával a sírba. Isten ítéletét a bűn felett, ami a betegséget hozta a világba, Jézus viselte, amikor szenvedett és meghalt. Ézsaiás próféta Krisztus halálát e szavakkal magyarázta: „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, *az ő sebei árán gyógyultunk meg*” (Ézsaiás 53,5). A rettenetes csapások, amelyek Jézus hátát érték, megszereztek egy betegségek nélküli világot.

Egy napon, minden betegség kiűzésre kerül Isten megváltott teremtett világából. Új föld lesz, s nekünk új test adatik. A halált pedig elnyeli az örökkévaló élet (1Korintus 15,54; 2Korintus 5,4). „A farkas a báránnyal együtt legel; az oroszlán szalmát eszik, mint a marha” (Ézsaiás 65,25). És mindazok, akik szeretik Jézus Krisztust, hálaadó énekeket fognak énekelni a Báránynak, aki megöletett, hogy megváltson bennünket a bűntől, a haláltól és a betegségektől.

HOGY ÖRÖK ÉLETET AJÁNDÉKOZZON MINDAZOKNAK, AKIK HISZNEK ŐBENNE

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

JÁNOS 3,16

Amikor a legboldogabb időket éljük, nem akarunk meghalni. A halál utáni vágy csak akkor támad fel bennünk, amikor a szenvedés elviselhetetlennek tűnik. Amit ilyenkor kívánunk, nem igazán a halál, hanem a megkönnyebbülés. Azt szeretnénk, ha visszatérnének a jó idők. Azt szeretnénk, ha elmúlna a fájdalom. Azt szeretnénk, ha szeretteink visszatérnének a sírból. Mi életet és boldogságot szeretnénk.

Csak áztatjuk magunkat, amikor romantikussá tesszük a halált, mint ami a jól élt élet csúcspontja. Ellenségünk a halál. Elszakít a világ minden gyönyörűségétől. A halált csak azért illetjük finomabb elnevezésekkel, hogy kisebbsítsük a gonoszt. Az ítéletvégrehajtó, aki a *kegyelemdőfést* adja, nem vágyaink beteljesítője, hanem a reménység vége. Az emberi szív vágya az élet és a boldogság.

Isten alkotott így bennünket. „Az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta” (Prédikátor 3,11). Isten a maga képére alkotott minket, és Isten szereti az életet és örökké él. Az örök életre alkotott minket, és ez így is lesz. Az örök élet ellentéte nem a megsemmisülés, – hanem a pokol. Jézus többet beszélt erről, mint bárki más, és nyilvánvalóvá tette, hogy az általa kínált örök élet visszautasítása, nem az eltörléshez vezet, hanem Isten haragjának nyomorúságába: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (János 3,36).

S ez megmarad örökre. Jézus ezt mondta: „És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre” (Máté 25,46).

Ez elmondhatatlan realitás, amely megmutatja azt a végtelen rosszat, ami az Isten iránti közömbösség és megvetés eredménye. Ezért figyelmeztet Jézus így: „És ha az egyik szemed botránkoztat meg téged, vágd ki, mert jobb, ha fél szemmel mégy be az Isten országába, mint ha két szemmel vetnek a gyehennára, ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el” (Márk 9,47-48).

Tehát az örök élet nem csupán ennek a fájdalommal és örömmel kevert életnek a kiterjesztése. Mivel a pokol ennek az életnek a legrosszabb eredménye, az „örök élet” a legjobb. Mindenek fölött való és egyre növekvő boldogság, ahol minden bűn és minden szomorúság elmúlik. Az ebben a bukott teremtésben létező minden rossz és ártalmas dolog elmúlik. Minden, ami jó, ami igaz és maradandó boldogságot hoz – megmarad és megtisztítatik, és egyre hatékonyabbá válik.

Meg fogunk változni, hogy képesek legyünk olyan mértékű boldogságra, amely elképzelhetetlen számunkra ebben az életben. „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg nem sejtett, azt készítette el Isten az öt szeretőknek” (1Korintus 2,9). Az élet minden pillanatában igaz, most és mindenkor: Azok számára, akik bizalmukat Krisztusba helyezik, a legjobb következik majd. Látni fogjuk Isten mindent kielégítő dicsőségét. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17,3). Mert ez a Krisztus szenvedett és meghalt. Miért ne akarnánk magunkhoz ölelni Őt, mint legfőbb kincsünket, hogy éljünk?

HOGY KIMENTSSEN BENNÜNKET A JELENLEGI GONOSZ VILÁGBÓL

*Aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket
a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint.*

GALATA 1,4

Amíg meg nem halunk, vagy amíg Jézus Krisztus vissza nem tér, hogy megalapítsa országát, „a jelenlegi gonosz világban” élünk. Ezért, amikor a Biblia azt mondja, hogy Krisztus odaadta magát, „hogyan kimentsen minket a jelenlegi gonosz világból”, nem azt jelenti, hogy kiemel bennünket a világból, hanem hogy megszabadít a benne lévő gonosz hatalmából. Jézus így imádkozott értünk: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (János 17,15).

Jézus azért imádkozik a „gonosz világból” való megszabadításért, mert „ez a jelenlegi gonosz világ” az a korszak, amikor a Sátán szabad kezet kapott az ámtásra és pusztításra. A Biblia azt mondja, hogy „az egész világ a gonosz hatalmában van” (1János 5,19). „Ennek a „gonosz”-nak a neve „a világ istene”, és fő célja, hogy elvakítsa az embereket az igazsággal szemben. „Ezeknek a gondolkozását a világ istene elvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világságát, aki az Isten képmása” (2Korintus 4,4).

Amíg rá nem ébredünk elhomályosult szellemi körülményeinkre, szinkronban élünk a „jelenlegi gonosz világgal” és annak uralkodójával. „Egykor a világ életmódja szerint éltetek; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a szellemhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik” (Efézus 2,2). Anélkül, hogy tudnánk, az ördög lakójai voltunk. Amit szabadságnak éreztünk, megkötözöttség volt. A Biblia pontosan a 21. század hóbortjairól, szórakozásairól és függőségeiről beszél, amikor ezt mondja: „Szabadságot ígérnek nekik, bár maguk a rom-

lottság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte” (2Péter 2,19).

A Biblia visszhangzó kiáltása a szabadságért így szól: „És ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával” (Róma 12,2). Más szavakkal, legyetek szabadok! Ne vezessenek félre titeket e világ gurui. Ma itt vannak és holnap már elmentek. Az egyik rabszolgaságba döntő hóbot követi a másikat. Harminc év múlva a mai tetoválások már nem a szabadság jelképei lesznek, hanem a többiekhez hasonulás eltörölhetetlen emlékeztetői.

E világ bölcsessége, az örökkévalóság szempontjából ostobaság. „Senki meg ne csalja önmagát, ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölcsé lehessen. E világ bölcsessége ugyanis bolondság az Isten előtt” (1Korintus 3,18-19). „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje” (1Korintus 1,18). Mi akkor az Isten bölcsessége ebben a korszakban? Jézus Krisztus hatalmas, felszabadító halála. Jézus korai követői azt mondták, „mi pedig a megfeszített Krisztust hirdetjük ... aki az Isten ereje és az Isten bölcsessége” (1Korintus 1,23-24).

Amikor Jézus Krisztus felment a keresztre, a megkötözöttek millióit szabadította meg. Leleplezte az ördög csalásait és megtörte hatalmát. Erre gondolt a keresztre feszítés előestéjén, amikor ezt mondta: „Most vettetik ki e világ fejedelme” (János 12,31). Ne kövessünk egy legyőzött ellenséget. Kövessük Jézus Krisztust – ez drága dolog ugyan –, megvetettek leszünk ebben a világban – de szabadságban lesz részünk.

HOGY MEGBÉKÉLTESSEN ISTENNEL

Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.

RÓMA 5,10

A megbékélésnek be kell következnie a bűnös ember és Isten között. Ez kétirányú. A mi magatartásunknak Isten irányában az ellenállásból hitre kell változnia. És Isten magatartásának irányunkban a haragból kegyelemre kell változnia. De a kettő nem ugyanaz. Szükségem van Isten segítségére a megváltozáshoz; de Istennek nincs szüksége az enyémre. Az én megváltozásomnak kívülről kell jönnie, Isten változása azonban az Ő természetéből fakad. Ez mindenekfelett azt jelenti, hogy Istenben nincs egyáltalán semmi változás. Isten tervében szereplő cselekedet, hogy megszűnjön ellenem lenni és elkezdjen értem lenni.

A legfontosabb szavak: „mikor ellenségei voltunk.” Ez az, amikor „megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által” (Róma 5,10). Amikor *ellenségek* voltunk. Másként fogalmazva, az első „változás” Istené volt, nem a mienk. Mi még ellenségek voltunk, nem mintha tudatosan szálltunk volna harcba. A legtöbb ember nem tudatosan viseltetik ellenségesen Istennel szemben. Az ellenségesség finomabban kerül kifejezésre, az engedelmesség csendes megtagadása és érdektelenség által. A Biblia így írja ezt le: „A test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni” (Róma 8,7).

S miközben mi még ilyenek voltunk, Isten előhozta Jézus Krisztust, hogy viselje a mi haragot gerjesztő bűneinket, és lehetővé tegye, hogy Ő egyedül a kegyelem által bánjon velünk. Isten első tette a megbékélés érdekében az volt, hogy elvette az akadályt, ami engesztelhetlenné tette őt, azaz, bűneink Istent

becsmérő vétkeit. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés Igéjét” (2Korintus 5,19).

Amikor Krisztus követői elviszik ezt az üzenetet a világba, azt mondják, „Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” (2Korintus 5,20). Csak úgy értik-e ezt, hogy „változtassátok meg magatartásotokat Isten irányában”? Nem, ők azt is gondolják, hogy „Fogadjátok el Isten előbb megmutatott művét Krisztusban, hogy megbékéljen veletek”.

Gondoljuk meg az emberek közötti megbékélés ezen analógiáját. Jézus azt mondta: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy testvérednek valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb testvéreddel, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat” (Máté 5,23-24). Amikor azt mondja, „békülj ki testvéreddel”, vegyük figyelembe, hogy arról a testvérről van szó, akinek el kell távolítania ítéletét. Ez a testvér az, akinek „valami panasza van ellenünk”, ahogyan Istennek panasza van ellenünk. A „békülj ki testvéreddel” azt jelenti, hogy tedd meg, amit meg kell tenned, hogy testvéred panasza ellened megszűnjön.

Amikor azonban halljuk a Krisztus evangéliumát, azt találjuk, hogy Isten már megtette azokat a lépéseket, amelyeket mi nem tudtunk, hogy megszüntesse ítéletét. Ő elküldte Jézus Krisztust, hogy helyettünk szenvedjen. A döntő megbékélés megtörtént „mikor még ellenségek voltunk”. A megbékélés a mi részünkről egyszerűen elfogadni azt, amit Isten már megtett, ami által egy felmérhetetlen értékű adományban részesülünk.

HOGY ISTENHEZ VEZESSEN MINKET

Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket.

1PÉTER 3,18

Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor 'távol' voltatok, 'közel' kerültetek a Krisztus vére által.

EFEZUS 2,13

Amikor minden elmondásra és megcselekvésre kerül, Isten az evangélium. Az evangélium jelentése „jó hír”. A keresztyénség elsősorban nem teológia, hanem hír. Olyan, mint amikor a hadifoglyok meghallják az elrejtett rádióból, hogy a szövetségesek partra szálltak, és a menekülés már csak idő kérdése. Az örök csak csodálkoznak, miért örvendezik mindenki.

De mi a legvégső jó a jó hírben? Minden egy dologban végződik: Istenben magában. Az evangélium minden Igéje Ő hozzá vezet, különben nem evangélium. Például, a megmentés nem jó hír, ha csak a pokoltól ment meg és nem Isten számára. A megbocsátás nem jó hír, ha csak a vétek alól ad felmentést, és nem nyitja meg az utat Istenhez. A megigazulás nem jó hír, ha csak törvény szerint tesz bennünket elfogadhatóvá Isten előtt, de nem teremt közösséget Istennel. A megváltás nem jó hír, ha csak felszabadít a megkötözöttségtől, és nem vezet el bennünket Istenhez. Az adoptálás nem jó hír, ha csak elvezet bennünket az Atya családjába, de nem visz el az Ő karjaiba.

Ez döntő kérdés. Sok ember úgy látszik, hogy magáévá teszi az evangéliumot, anélkül, hogy magáévá tenné Istent. Nincs rá bizonyíték, hogy új szívet kaptunk csak azért, mert meg akarunk menekülni a pokoltól. Ez egy teljesen természetes vágy, nem természetfeletti. Nem jelent új szívet, ha az ember a megbocsátás pszichológiai megkönnyebbülését, vagy Isten haragjának meg-

szűnését, vagy Isten Országának öröklését kívánja. Mindezeket meg lehet érteni szellemi változás nélkül is. Nem szükséges újjászületned, hogy mindezeket kívánd. Az ördögök kívánják ezeket.

Nem hiba kívánni ezeket. Valójában ostobaság nem kívánni, de annak bizonyossága, hogy megváltoztunk, hogy azért vágyunk ezekre a dolgokra, mert Isten élvezésére vezetnek minket. Ez a legnagyobb dolog, amiért Jézus Krisztus meghalt. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, *hogy Istenhez vezessen minket*” (1Péter 3,18).

Miért ez a jó hír lényege? Mert arra teremtetünk, hogy teljes és maradandó boldogságot tapasztaljunk Isten dicsőségének látása és megízlése által. Ha legfőbb örömünk valami kevesebből származik, bálványimádók vagyunk, és nem tiszteljük Istent. Ő úgy alkotott meg minket, hogy az Ő dicsősége ábrázolódjon ki a belőle származó örömből. Krisztus evangéliuma a jó hír, hogy az Ő Fiának élete árán, Isten megtett minden szükséges dolgot, hogy foglyul ejtsen bennünket azzal, ami örök és mindig növekvő boldogságot jelentsen nekünk, nevezetesen önmagával.

Sokkal Jézus Krisztus eljövetele előtt, Isten úgy ismertette meg magát, mint Aki a teljes és maradandó öröm forrása. „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsoltárok 16,11). Aztán elküldte Krisztust, hogy szenvedjen, „hogy Istenhez vezessen minket”. Ez azt jelenti, hogy elküldte Krisztust, hogy elvezessen bennünket a legmélyebb, legtartósabb örömhöz, amelyet ember bírhat. Halljuk meg hát a hívást: Forduljatok el a bűn ideig-óráig való gyönyörűségétől (Zsidók 11,25), és jöjjetek az örökké tartó boldogsághoz. Jöjjetek Jézus Krisztushoz!

AZÉRT, HOGY AZ Ő TULAJDONAI LEHESSÜNK

Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül.

RÓMA 7,4

Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg.

1KORINTUS 6,19-20

Legeltessétek az Isten Gyülekezetét, amelyet tulajdon vérével szerzett.

CSELEKEDetek 20,28

Avégző kérdés nem az, *ki* vagy te, hanem az, *kinek* a tulajdona vagy. Természetesen, sokan úgy gondolják, ők senkinek nem a rabszolgái. Teljes függetlenségről álmodnak. Mint egy medúza, amelyet az áramlatok hordoznak, szabadnak érzi magát, mert nincs lekötözve a csápjai kötelékeivel.

Jézusnak azonban volt mondanivalója azok számára, akik így gondolkodtak. Ezt mondta: „Megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” Ők azonban így válaszoltak: „Soha nem voltunk szolgái senkinek, hogyan mondhatod hát, hogy szabadokká lesztek?” Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bünt cselekszik, a bűn szolgája” (János 8,32-34).

A Biblia nem ad önállóságot a bukott embereknek, akik végül önmaguk elhatározásához ragaszkodnak. A bukott világban nincs autonómia. Vagy a bűn uralkodik felettünk, vagy Isten. „Ha valakinek átadjátok magatokat... engedelmisségre kötelezett szolgái vagytok annak... vagy a bűn szolgái a halálra, vagy az engedelmisség szolgái az igazságra... Most azonban... a büntől megszabadultatok, és az Isten szolgáivá lettetek” (Róma 6,16.20.22).

Legtöbbször szabadon választhatunk, mit akarunk. De nem

vagyunk szabadok arra, hogy azt akarjuk, amit akarnunk kellene. Ehhez ugyanis új erőre van szükségünk, amelynek alapját Isten szerezte meg. Az *erő* Istené, a Biblia ezért mondja. „De hála az *Istennek*, hogy csak voltatok a bűn szolgái, de szívetek szerint engedelmeskedtetek” (Róma 6,17). „Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék” (2Timóteus 2,25-26).

És az *ár*, amely felszabadítja ezt az erőt, Jézus Krisztus halála. „Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg” (1Korintus 6,19-20). S milyen árat fizetett Krisztus azokért, akik bíznak benne? Tulajdon vérével szerezte meg őket (Cselekedetek 20,28).

Most valóban szabadok vagyunk; nem önrendelkezéssel felruházottak, hanem szabadok vagyunk arra, hogy a jót akarjuk. Egészen új élet útja nyílik meg előttünk, amikor Jézus Krisztus halála a mi régi énünk halálává válik. Az élő Krisztussal való kapcsolat lép a szabályok helyébe. És a gyümölcsstermés szabadsága lép a törvény köteléke helyébe. „Ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s *ezért másé vagytok*: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek” (Róma 7,4).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt, hogy megszabaduljunk a törvénytől és büntőtől, és az Ő tulajdonává legyünk. Itt az engedelmesség megszűnik teher lenni, és a gyümölcsstermés szabadságává válik. Emlékezz rá, nem vagy a magadé. Kié akarsz lenni? Ha a Krisztusé, akkor jöjj és élj ezzel a lehetőséggel!

HOGY BIZALOMMAL JÁRULHASSUNK A SZENTÉLYHEZ

*Teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez
Jézus Krisztus vére által.*

ZSIDÓK 10,19

Az Ószövetség egyik legnagyobb titka, a „szent sátorok” nevezett istentiszteleti hely jelentése volt. A titokra történt utalás, de ez nem volt egészen világos. Amikor Izráel népe kijött Egyiptomból és megérkezett a Sinai hegyhez, Isten részletes utasításokat adott Mózesnek, hogyan építsék fel az istentisztelet céljait szolgáló, hordozható sátrat, minden egyes részével és berendezésével együtt. A titokzatos dolog ez a parancs volt: „Ügyelj, hogy arra a mintára készítesd, amit a hegyen láttal!” (2Mózes 25,40).

Amikor Jézus Krisztus eljött a világra, 1400 évvel később, már világosabban feltárássra került, hogy ez a „minta” a régi szent sátor számára a mennyei valóság „másolata”, vagy „árnyéka” volt. A szent sátor a mennyei valóság földi ábrázolása volt. Az Újszövetségben ezt olvashatjuk: „Ezek a papok a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten parancsolta Mózesnek, amikor el akarta készíteni a sátrat. Mert így szólt: „Vigyázz, mindent a szerint a minta szerint készíts el, amelyet a hegyen megmutattam neked” (Zsidók 8,5).

Tehát Izráel istentiszteleti gyakorlata az Ószövetségben valami valóságosabb felé mutatott. Ahogyan voltak szent helyek a szent sátorban, ahova a papok ismételten az áldozati állatok vérért vitték, és találkoztak Istennel, ugyanúgy vannak végtelenül magasabb rendű „szent helyek” a mennyben, ahová Jézus Krisztus belépett saját vére által, nem ismételten, hanem egyszer s mindenkorra.

Krisztus pedig , mint ... főpap... a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, ... Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. (Zsidók 9,11-12)

Ennek jelentősége a számunkra az, hogy most megnyílt előttünk az út, hogy bemenjünk Krisztussal, Isten jelenlétének legszentebb helyére. Azelőtt csak a zsidó papok mehettek be e helyek „másolatába” és „árnyékába”. Csak a főpap mehetett be egyszer egy évben a legszentebb helyre, ahol Isten dicsősége megjelent (Zsidók 9,7). Volt ott egy elválasztó, tiltó kárpit, amely a dicsőség helyét védte. A Biblia elmondja, hogy amikor Krisztus kilehelte lelkét a kereszten „a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak” (Máté 27,51).

Mit jelentett ez? A magyarázatot e szavak nyújtják: „Teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által (Zsidók 10,19-20). Krisztus nélkül Isten szentségét meg kellett volna védeni előlünk. Ő meg lett volna szentségtelenítve, mi pedig elpusztultunk volna bűneink miatt. Most azonban, Krisztusért közel jöhetünk, és gyönyörködhetünk szívünkben Isten dicsősége ragyogó szépségének teljességében. Ő nem lesz megszentégtelenítve, mi pedig nem emésztetünk meg. A mindent megvédelmező Jézus Krisztusért, Isten dicsőíttetni fog és mi örökké tartó áhitattal állunk ott. Ezért, ne legyen benned félelem, hanem jöjj, Krisztus által.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

25.

HOGY AZ ISTENNEL VALÓ TALÁLKOZÁS HELYÉVÉ LEGYEN A SZÁMUNKRA

Jézus így felelt nekik:

'Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem'.

Ezt mondták rá a zsidók:

*'Negyvenhat esztendeig épült ez a templom,
és te három nap alatt felépíted?'*

Ő azonban testének templomáról beszélt.

JÁNOS 2,19-21

Öljetek meg, és én leszek az Istennel való találkozás mindent átfogó helyévé." Így fogalmaznám át a János 2,19-21 részt. Ők azt gondolták, hogy Jézus a jeruzsálemi templomra utalt: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.” Ő azonban a testére utalt.

Miért kötötte össze Jézus a zsidó templomot és a saját testét? Mert Ő azért jött, hogy átvegye a templom helyét, mint ami az Istennel való találkozás helye. Az Isten Fiának emberi testben való eljövételével a szertartás és az istentisztelet mély változáson fog átmenni. Jézus Krisztus maga lesz az utolsó húsvéti Bárány, az utolsó pap, az utolsó templom. Minden el fog múlni, de Ő megmarad.

Ami megmarad, az végtelenül jobb lesz. Önmagára utalva, Jézus ezt mondta: „De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt” (Máté 12,6). A templom vált Isten lakóhelyévé, amikor Isten dicsősége töltötte meg a szent helyet. Jézus Krisztusról azonban azt mondja a Biblia: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg” (Kolossé 2,9). Isten jelenléte nem jön és megy Jézushoz. Ahol találkozunk vele, ott Istennel találkozunk.

Isten sok tökéletlen közvetítőn keresztül találkozott az emberekkel a templomban. De most azt olvassuk Jézus Krisztusról:

„egy a közbenjáró... Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Timóteus 2,5). Ha találkozni akarnánk Istennel, csak egy helyre mehetünk, Jézus Krisztushoz. A keresztyénségnek nincs földrajzi középpontja, mint az iszlámnak és a judaizmusnak volt.

Egyszer, amikor Jézus szembesített egy asszonyt házasságtörésével, az asszony témát váltott, és ezt mondta: „Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell”. Jézus pedig követte őt a kitérő úton: „Asszony, ... eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát”. Nem a földrajzi helyről van szó. Akkor hát miről? Jézus így folytatta: „De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói szellemben és igazságban imádják az Atyát” (János 4,20-23).

Jézus teljességgel megváltoztatja a kategóriákat. Nem ezen a *hegyen*, vagy abban a *városban*, hanem *szellemben és igazságban*. Ő azért jött a világba, hogy felszámolja a földrajzi korlátokat. Most nincs templom, Jeruzsálem nem a központ, Jézus Krisztus az. Akarjuk-e mi látni Istent? Jézus azt mondja: „Aki engem lát, látja az Atyát” (János 14,9). Be akarjuk fogadni Istent? Jézus azt mondja: „Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem” (Máté 10,40). Akarjuk-e Isten jelenlétét az istentiszteletben? A Biblia ezt mondja: „Aki vallja a Fiút, azé az Atya is” (1János 2,23). Tisztelni akarjuk-e mi az Atyát? Jézus így mondja: „Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte” (János 5,23).

Amikor Jézus Krisztus meghalt és feltámadt, a régi templom helyét a mindenholnan megközelíthető Jézus Krisztus foglalta el. Te is jöhetsz hozzá, egy mozdulat megtétele nélkül. Ő olyan közel van, mint a hit.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

26.

HOGY VÉGET VESSEN AZ ÓSZÖVETSÉGI PAPSÁGNAK, ÉS ÖRÖKKÉVALÓ FŐPAPPÁ LEGYEN

A halál nem engedte őket (a papokat) szolgálatban maradni, ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük. Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot; azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul.

ZSIDÓK 7,23-27

Krisztus... magába a mennybe (ment be), hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk. Nem is azért ment be, hogy sokszor áldozza fel önmagát, ahogyan a főpap megy be évenként a szentélybe más vérével, mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

ZSIDÓK 9,24-26

Minden pap naponként szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek bűnöket eltörölni. Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbára ült.

ZSIDÓK 10,11-12

A keresztyén igazság egyik leghatalmasabb kifejezése az „egyszer s mindenkorra”. Ez egy görög szóból (*ephapax*) származik, és azt jelenti, hogy „egyszer és örök időkre”. Azt jelenti, hogy olyasmi történt, ami meghatározó. Az elvégzett cselekedet olyan tökéletes volt, hogy soha többé nem kell megismételni. Bármely kísérlet annak megismételására, hitelét venné annak a teljesítménynek, ami „egyszer s mindenkorra” történt.

Szomorú realitás volt, hogy a papoknak Izraelben, évről évre állatáldozatot kellett bemutatni saját bűneikért, és a nép bűneiért. Nem úgy értem, hogy nem volt megbocsátás. Isten ezeket az áldozatokat népe felmentésére jelölte ki. Bűnt követtek el és szükségük volt rá, hogy egy helyettes viselje büntetésüket. Kegyelem volt, hogy Isten elfogadta a bűnös papok szolgálatát és a helyettes állatokat.

De volt egy sötét oldala is ennek, az, hogy újra meg újra végre kellett hajtani. A Biblia azt mondja, „De az áldozatok évről évre a bűnökre emlékeztetnek” (Zsidók 10,3). Az emberek tudták, hogy ha kezüket egy bika fejére tették, hogy átadják bűneiket az állatnak, újra meg újra meg kell ezt tenniük. Egyetlen állat sem tudott eleget tenni az emberi bűnökért. A bűnös papoknak a saját bűneikért kellett áldozatot bemutatni. A halandó papokat helyettesíteni kellett. A bikáknak és bakoknak nem volt erkölcsi élete és nem viselhették az ember bűnét. „Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el” (Zsidók 10,4).

De volt valami jó is a papoknak ebben a tökéletlenségében. Ha Isten elfogadta ezeket az alkalmatlan dolgokat, ennek azt kell jelentenie, hogy egy napon el fog küldeni egy szolgát, aki alkalmasnak minősül annak végrehajtására, amit ezek a papok nem tudtak elvégezni, – a bűn eltörlésére egyszer s mindenkorra.

Ez Jézus Krisztus maga. Ő lett az utolsó Pap és az utolsó Áldozat. *Bűntelen* lévén, Ő nem mutatott be áldozatokat önmagáért. *Halhatatlan* lévén, Őt soha sem kell mással helyettesíteni. *Ember* lévén, viselhette az emberi bűnöket. Ezért nem mutatott be áldozatokat önmagáért; önmagát ajánlotta fel az utolsó áldozatként. Soha többé nem lesz már szükség más áldozatra. Egy közbenjáró van Isten és közöttünk, egy pap van, és nincs szükségünk másokra. Ó, milyen boldogok azok, akik közel jutnak Istenhez, egyedül Jézus Krisztus által.

HOGY MINKET MEGÉRTŐ ÉS SEGÍTŐ PAPPÁ LEGYEN

Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

ZSIDÓK 4,15-16

Jézus Krisztus Papunkká lett, önmaga kereszten való feláldozása által (Zsidók 9,26). Ő a mi közbenjárónk Isten előtt. Az Ő engedelmessége és szenvedése olyan tökéletes volt, hogy Isten nem utasítja el. Ezért, ha általa megyünk Istenhez, nem fog elutasítani minket sem.

De még ennél is jobb fog történni. A kereszthez vezető harminc év alatt, Jézus Krisztus megkísértetett, mint bármely földi ember. Igaz, hogy Ő soha sem vétkezett, de a bölcs emberek rámutattak, hogy az Ő kísértései erősebbek voltak, mint a mieink, nem gyengébbek. Ha valaki enged a kísértésnek, soha sem éri az el legteljesebb és legrosszabb támadását. Mi már akkor megadjuk magunkat, amikor a nyomás még csak kialakulóban van. Jézus azonban soha sem tette ezt. Ő kitért a szorongatásban egészen végig, és soha sem engedett. Ő tudja, mit jelent a teljes erővel történő megkísértetés.

Egy egész életében tartó kísértés, amelynek csúcspontja látványos gyötrelmeiben és elhagyatottságában mutatkozott meg, páratlan lehetőséget adott Jézusnak, hogy együtt tudjon érezni a megkísértett és szenvedő emberekkel. Soha senki nem szenvedett többet. Soha senki nem viselt el több erőszakot, és soha senki nem szolgált rá kevésbé, vagy volt több joga arra, hogy visszaüssön. Péter ezt mondta: „Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást, amikor

szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél" (1Péter 2,22-23).

Ezért azt mondja a Biblia, hogy „nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken" (Zsidók 4,15). Ez bámulatos. Az Isten feltámadt Fia a mennyekben, az Isten jobbján, a világmindenség feletti minden hatalommal érzi azt, amit mi érzünk, amikor szomorúsággal, vagy fájdalommal, vagy valamely bűnös élvezet ígéretei által sarokba szorítva jövünk oda hozzá.

Mit változtat ez? A Biblia azzal válaszol, hogy összefüggésbe hozza Jézus együttérzését, és a mi imádságaink által kimutatott bizalmunkat. Azt mondja, hogy mivel Ő képes „megindulni erőtlenségeinken ... [ezért] járuljunk tehát bizalommal a kegyelem királyi trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk" (Zsidók 4,15-16).

Nyilvánvalóan a gondolatmenet a következő: Mi hajlamosak vagyunk azt érezni, hogy nem vagyunk szívesen fogadottak Isten jelenlétében, ha erőlködéssel jövünk hozzá. Olyan élenken érezzük Isten tisztaságát és tökéletességét, hogy minden, ami velünk kapcsolatos, alkalmatlannak tűnik az ő jelenlétében. De aztán emlékezünk rá, hogy Jézus, „szimpátiát érez irántunk", *velünk* érez és nem *ellenünk*. Annak tudata, hogy Jézus Krisztus velünk érez, felbátorít rá, hogy jöjjünk. Ő ismeri a mi fájdalmainkat, érzi a küzdelmeinket, és arra hív, hogy bizalommal jöjjünk hozzá, amikor szükségben érezzük magunkat. Emlékezzünk ezért John Newton régi énekére:

Te egy Királyhoz jössz most.

Hozd magaddal legnagyobb kéréseidet,
mert az Ő kegyelmének és erejének mértéke oly nagy,
hogy soha senki sem kérhet túl sokat.⁴

HOGY MEGSZABADÍTSON AZ ŐSEINKTŐL EREDŐ HIÁBAVALÓSÁGTÓL

Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, Krisztusnak a vérének.

1PÉTER 1,18-19

Anyugat szekuláris (világi) emberei, és az animista (a szellemekbe vetett hitű) törzsek primitív népei között közös vonás, hogy az őseiktől eredő kötöttség erejében hisznek. Ezt különböző névvel illetik. Az animista emberek ősi szellemek és az átkok átvitelének kifejezéseivel beszélhetnek. A világi emberek genetikai befolyásról, vagy az alkoholista, érzelmileg sivár szülők rossz hatásáról beszélnek. Mindkét esetben egyfajta fatalizmus érzés van, hogy együtt kell élni az átkokkal vagy az őseiktől származó sérülésekkel. A jövő hiábavalónak tűnik, és nélkülözi a boldogságot.

Amikor a Biblia azt mondja, hogy „Nem veszendő dolgokon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból”, egy üres, értelmetlen, haszontalan életmódra utal, amely pusztulással végződik. Azt mondja, hogy ez a „hiábavaló életmód” kapcsolatban van az ősekkel. Arról nem beszél, hogyan. A döntő dolog, hogy észrevegyük, miként szabadítatunk meg e hiábavalóság kötelekétől. A szabadító ereje határozza meg a szabadítás mértékét.

Az atyáktól örökölt kötöttségektől való megszabadítás „nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon” történik. Az ezüst és arany a legértékesebb dolgokat jelképezi, amit egyáltalán fizetni lehetne váltságunkért. De mi mindnyájan tudjuk, hogy ezek nem használnak. Gyakran a leggazdagabb emberek a leginkább rabjai a hiábavalóságnak. Egy gazdag törzsfőnök talán egy ősi ígézetből retteghet életében. Egy sikeres cég világi elnökét talán tudatalat-

ti erők üznek el eddigi családi háttérétől, ami tönkreteszi házasságát és gyermekeit.

Az arany és ezüst erőtlén arra, hogy segítsen. Jézus szenvedése és halála biztosítja azt, amire szükség van: nem arany vagy ezüst, hanem „a Bárány Krisztus vére, aki hibátlan és szeplőtlen”. Amikor Jézus meghalt, Isten figyelembe vette a közöttünk és őseink, atyáink közötti kapcsolatot. Szándéka azt volt, hogy megszabadítson a tőlük örökölt hiábavalóságtól, ez az egyik hatalmas indok, amiért Jézus Krisztus meghalt.

Semmilyen ígézet nem lehet sikeres ellened, ha megbocsátattak összes bűneid, magadra öltötted Krisztus igazságát, a váltásdíj ki van fizetve, és a világmindenség Teremtője szeret. Jézus szenvedése és halála a végső indok, amiért a Biblia ezt mondja Isten népéről: „Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígézet Izráelen” (4Mózes 23,23). Amikor Jézus meghalt, a mennyek minden áldása megvásároltatott azok számára, akik bíznak benne. Amikor pedig Isten áld, senki sem átkozhat.

Nincs olyan szülő által elkövetett sérelem, amelyet Jézus megne gyógyítana. A gyógyító váltság „Krisztus drága vére”. A „drága” szó, végtelen értéket hordoz. Ezért a váltság végtelen mértékben felszabadító. Nincs kötelék, amely ellenállhatna ennek, forduljunk el tehát az ezüstattól és aranytól, és öleljük magunkhoz Isten ajándékát.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

29.

HOGY MEGSZABADÍTSON A BŰN RABSÁGÁBÓL

*Aki szeret minket és vére által megszabadított bűneinktől,
aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt:
ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.*

JELENÉSEK 1,5-6

*Ezért Jézus is, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által,
a kapun kívül szenvedett.*

ZSIDÓK 13,12

Abűn kétféleképpen tesz tönkre bennünket. Vétkessé tesz bennünket Isten előtt, úgy hogy az Ő igaz ítélete alá esünk; és utálatossá tesz bennünket magatartásunkat illetően, úgy hogy eltorzítjuk Isten képét, amelyet ki kellene ábrázolnunk. Bűnösnek ítéel bennünket, és a szeretetlenség szolgaságára juttat bennünket.

Jézus vére mindkét nyomorúságtól megszabadít minket. Eleget tesz Isten igazságosságának, ezért bűneink jogosan megbocsáttathatnak. És legyőzi a bűn hatalmát, amely a szeretetlenség rabszolgáivá tesz bennünket. Láttuk, hogyan vonja magára Krisztus Isten haragját és veszi el vétkeinket. De most hogyan szabadít meg Jézus Krisztus vére a bűn szolgaságából?

A válasz nem az, hogy Ő nagy példa számunkra, és arra indít, hogy megszabaduljunk önzésünktől. Ő, igen, Jézus példa a számunkra, méghozzá hatalmas példa. Világos, hogy az a célja számunkra, hogy hasonlónak legyünk hozzá: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” (János 13,34). A felhívás azonban, hogy hasonlónak legyünk hozzá, nem a megszabadítás ereje. Van valami, ami ennél mélyebb.

A bűn olyan erőteljes befolyás az életünkben, hogy Isten ereje által kell megszabadíttatnunk, nem saját akaraterőnk által. Mi-

vel azonban bűnösök vagyunk, meg kell kérdeznünk, hogy vajon Isten ereje a mi megszabadításunkra vagy elítélésünkre irányul-e? Itt lép közbe Jézus Krisztus szenvedése. Amikor Krisztus meghalt, hogy elvegye ítéletünket, Ő mintegy megnyitotta a zsilipet a mennyek hatalmas kegyelme előtt, hogy kiáradhasson a bűn erejétől való megszabadításunkra.

Más szavakkal, a bűn *vétkétől* és Isten haragjától való megmentést meg kellett előznie a bűn *erejétől* való megmentésnek, Isten kegyelme által. A döntő bibliai Igék ennek kifejezésére: A *megigazulás* megelőzi és biztosítja a *megszentelődést*. Ezek különböző dolgok, az egyik azonnali kijelentés (nem bűnös!), a másik pedig folyamatos átalakulás.

Most azok számára, akik bíznak Jézus Krisztusban, Istennek ereje nem az ítéletes harag, hanem megszabadító kegyelme szolgálatában áll. Isten adja nekünk ezt az erőt, hogy megváltozzunk az Ő Szent Szellemének személye által. Ezért nevezi a „szeretet, öröm, békeesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” szépségét a „Szellem gyümölcseinek” az Írás (Galaták 5,22-23). Ezért teheti a Biblia ezt a hihetetlen ígéretet: „A bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek” (Róma 6,14). A „kegyelem alatt” létezés biztosítja Isten mindenre elégséges erejét, hogy lerontsa szeretetlenségünket (nem egy pillanat alatt, de folyamatosan). Nem vagyunk passzívak önzésünk legyőzésében, de nem is mi biztosítjuk a döntő erőt. Ezt egyedül Isten kegyelme teheti. Ezért a nagy apostol, Pál ezt mondja: „Többet fáradoztam, mint ők mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1Korintus 15,10). Bárcsak Istennek kegyelme, a Krisztusba vetett hit által megszabadítana bennünket a bűn vétkétől és rab-ságából.

HOGY MEGHALHASSUNK A BŰNEK, ÉS AZ IGAZSÁGNAK ÉLJÜNK

*Bűneinket maga vitte fel testében a fára,
hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk.*

1PÉTER 2,24

Bármilyen különösnek is hangozhat, Jézus Krisztus helyettünk és a mi bűneinkért elszenvedett halála azt jelenti, hogy *mi* haltunk meg. Az ember azt gondolná, hogy amikor egy helyettes hal meg a mi helyünkben, azt jelenti, hogy megmenekülünk a haláltól. És természetesen, megmenekülünk a haláltól – a végtelen nyomorúság, és az Istentől való elválásztás örök halálától. Jézus ezt mondta: „Én örök életet adok nektek, és *nem vesznek el soha*” (János 10,28). „Aki hisz énbenem, ha meghal is él” (János 11,26). Jézus Krisztus halála valójában azt jelenti, hogy „aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16).

Azonban még egy másik jelentése is van, ami szerint pontosan azért halunk meg, mert Krisztus a mi helyünkben, és a mi bűneinkért halt meg. „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk ...” (1Péter 2,24). Ő azért halt meg, hogy mi élhessünk; és azért halt meg, hogy meghalhassunk. Amikor Krisztus meghalt, én, mint aki hiszek a Krisztusban, meghaltam vele együtt. A Biblia világosan fogalmaz: „Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában” (Róma 6,5). „Ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt” (2Korintus 5,14).

A hit annak bizonyítéka, hogy Jézus Krisztussal ilyen mélyreható módon egyesültünk. A hívők keresztre feszítették Krisztussal (Galata 2,20). Visszatekintünk az Ő halálára és tudjuk, hogy Isten gondolatában mi is ott voltunk. Bűneink Őreá vettettek, s a halál, amelyre mi szolgáltunk rá, benne történt meg velünk.

A bemeztés jelzi a meghalást Krisztussal együtt. „A bemeztés által ugyanis eltemettünk vele a halálba” (Róma 6,4). A víz olyan, mint a sír. Az alámerülés a halál jelképe; A kiemelkedés pedig az új élet képe. És mindez annak kiábrázolása, amit Isten tesz „hit által”. „A bemeztésben vele együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtatok, az Isten erejébe vetett hit által” (Kolossé 2,12).

Az a tény, hogy én meghaltam Krisztussal, közvetlen kapcsolatban van azzal, hogy az én bűneimért halt meg. Ő maga *visszavitt a mi bűneinket ... hogy mi meghalhassunk*. Ez azt jelenti, hogy ha magamhoz ölelem Jézust, mint Megmentőmet, magamhoz ölelem saját halálomat is, mint bűnös. Az én bűnöm vitt Jézust a sírba és vitt oda vele együtt engem is. A hit a bűnt gyilkosnak látja. Megölte Jézust és megölt engem.

Ezért keresztyénné lenni meghalást jelent a bűnnek. Az ömber, amely szerette a bűnt, meghalt Jézussal. A bűn olyan, mint egy parázna nő, aki már nem szép. Ő az én Királyom gyilkosa és az én gyilkosom is. Ezért a hívő meghalt a bűnnek, az már nem uralkodik felette csábításaival. A bűnnek, a parázna nőnek, aki megölte a barátomat, nincs vonzása. Ellenséggé vált.

Új életemet most már az igazság uralja. „Bűneinket maga vitt fel testében a fára, hogy ... az igazságnak éljünk” (1Péter 2,24). Jézus Krisztus szépsége, aki szeretett engem és önmagát adta értem, lelkem kívánsága. És az Ő szépsége tökéletes igazság. S az a parancsolat, amelynek örömmel engedelmeskedem (és téged is arra hívlak, hogy kövess engem), így hangzik: „Adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek” (Róma 6,13).

HOGY MEGHALJUNK A TÖRVÉNYNEK, ÉS GYÜMÖLCSÖT TEREMJÜNK ISTENNEK

*Ti is... meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által,
s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül,
hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.*

RÓMA 7,4

Amikor Jézus Krisztus meghalt értünk, mi is meghaltunk vele együtt. Isten úgy tekint reánk, akik hiszünk, mint akik egyesültek Krisztussal. Az Ő halála a mi bűnünkért a mi halálunk volt Ő benne. (Lásd az előző fejezetet.) De a bűn nem az egyedüli realitás volt, ami megölte Jézust és bennünket. Ezt tette Isten törvénye is. Amikor a bűn által megszegjük a törvényt, a törvény halálra ítél bennünket. Ha nem lenne törvény, nem lenne büntetés. „Mivel ... ahol nincs törvény, ott nincs törvényszegés” (Róma 4,15). De „amit a törvény mond, a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg” (Róma 3,19).

Nem volt menekülés a törvény átka alól. Az igazságos volt, mi pedig vétkesek. Csak egyetlen út létezett a megszabadulásra: Valakinek ki kellett fizetni a büntetést. Ez jött Jézus Krisztusért: „Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk” (Galata 3,13).

Ezért Isten törvénye nem ítélhet el bennünket, ha Krisztusban vagyunk. Ereje, hogy uralkodjon felettünk, kétszeresen is megtört. Egyrészt, a törvény követeléseinek Krisztus eleget tett miértünk. Az Ő általa tökéletesen megtartott törvény beszámítatik nekünk (lásd 11. fejezetet). Másrészt, a törvény büntetését az Úr Jézus Krisztus vérével fizette ki.

Ezért tanítja a Biblia olyan egyértelműen, hogy a törvény megtartása által nem lehet Istennel egyenesbe kerülni. „Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó

sem öelötte" (Róma 3,20). „Az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által" (Galata 2,16). Nincs remény egyesbe kerülni Istennel a törvény megtartása által. Az egyetlen remény Jézus Krisztus vére és igazsága, amely egyedül csak hit által lehet a mienk. „Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül" (Róma 3,28).

Hogyan tehetünk Isten tetszésére, ha halottak vagyunk a törvénynek, és az már nem a mi mesterünk? A törvény nem Isten jóságának és szent akaratának kifejezése (Róma 7,12)? A bibliai válasz az, hogy ahelyett, hogy a törvényé lennénk, amely követel és elítél, mi most Krisztuséi vagyunk, aki követel és ad. Azelőtt az igazság külső követelése volt köbe írt betűk által, most azonban az igazság belülről jön, mint vágyakozás a Krisztussal való kapcsolat után. Ő jelen van és valóságos, Szent Szelleme által segít bennünket gyengeségeinkben. Egy élő személy lépett a halálos lista helyébe. „A betű megöl, a Szellem pedig megelevenít" (2Kor 3,6) (lásd 14. fejezet).

Ezért mondja a Biblia, hogy az engedelmesség új útja *gyümölcstermő*, nem törvénytartó. „Ti... meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feláldozta magát a halottak közül, *hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek*" (Róma 7,4). Meghaltunk a törvény megtartásának, azért hogy élhessünk a gyümölcstermésnek. A gyümölcs természetesen növekszik a fán. Ha a fa jó, a gyümölcs is jó lesz. És a fa, ebben az esetben, élő kapcsolat a Jézus Krisztus szeretetével. Ő ezért halt meg, s most hív bennünket, hogy jöjjünk hozzá: „Bízzatok bennem." Haljatok meg a törvénynek, hogy a szeretet gyümölcsseit teremjétek.

HOGY KÉPESSÉ TEGYEN RÁ,
HOGY KRISZTUSNAK ÉLJÜNK, NE MAGUNKNAK

Azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

2KORINTUS 5,15

Sok embernek probléma, hogy Krisztus meghalt, hogy megdicsőítse Krisztust. Röviden összefoglalva a lényeget, a 2Korintus 5,15 azt mondja, hogy Krisztus meghalt értünk, hogy mi neki élhessünk. Másként fogalmazva, azért halt meg értünk, hogy mi kihasználjuk. Egyszerűen megfogalmazva tehát, Krisztus – Krisztusért halt meg.

S ez tényleg igaz, nem játék a szavakkal. A bűn igazi lényege, hogy elmulasztottuk Isten dicsőítését – ami magába foglalja azt is, hogy elmulasztottuk a Fiú dicsőítését is (Róma 3,23). De Jézus Krisztus azért halt meg, hogy magára vegye ezt a bűnt, és megszabadítson bennünket tőle. Így Ő azért halt meg, hogy magára vegye a gyalázatot, amit mi halmoztunk rá bűneink által. Ő azért halt meg, hogy ezt megváltoztassa, Jézus Krisztus tehát – Krisztus dicsőségéért halt meg.

Az emberek nehézségeinek oka, hogy ez üres szólamnak hangzik. Nem látszik szeretetteljes dolognak az ilyen cselekvés. Tehát úgy látszik, hogy Krisztus szenvedését éppen annak ellenkezőjére fordítja, mint amit a Biblia erről mond, azaz hogy az a szeretet legfőbb cselekedete. Valójában azonban mindkettőről szó van. Krisztus halála az Ő dicsőségéért, és halála hogy megmutassa szeretetét, – nemcsak hogy mindkettő *igaz*, hanem mindkettő *ugyanaz* is.

Jézus Krisztus egyedülálló, senki más nem cselekedhet így és nem nevezheti azt szeretetnek. Krisztus az egyetlen ember a világmindenségben, aki Isten is, és akinek ezért végtelen értéke van. Ő végtelen szépségű is, teljes erkölcsi tökéletességében. Ő

végtelenül bölcs és igaz, jó és erős. „Ő Isten dicsőségének kisu-gárzása és lényének képmása” (Zsidók 1,3). Az Ő látása és ismerete több megelégedettséget jelent, mintha mindaz, amit a világ kínálhat, a mienk lenne.

Azok, akik a legjobban ismerték, így beszéltek róla:

Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélttem a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. (Filippi 3,7-8)

A kijelentés, hogy Jézus Krisztus meghalt, hogy mi neki élhessünk nem azt jelenti, hogy mi *segíthetünk* neki. „[Isten] nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamilyen” (Cselekedetek 17,25). Továbbá: „Az Emberfia sem azért jött, *hogy neki szolgáljanak*, hanem, hogy ő szolgáljon, és életét adja váltáságul sokakért” (Márk 10,45). Krisztus nem azért halt meg, hogy mi segíthessünk neki, hanem hogy megláthassuk és ízelhessük az Ő végtelen értékét. Azért halt meg, hogy leszoktasson bennünket ártalmas élvezeteinkről, és szépségével igézzon meg bennünket. Ilyen módon szeret bennünket és így dicsőítetik. Ezek nem egymással versengő célok, hanem egyet jelentenek.

Jézus azt mondta tanítványainak, hogy neki el kellett mennie, hogy elküldhesse a Szent Szellemet, a Segítőt (János 16,7). Azt is mondta nekik, mit fog tenni a Segítő, amikor Ő eljön: „Ő engem fog dicsőíteni” (János 16,14). Jézus Krisztus meghalt és fel-támadt, hogy mi lássuk és magasztaljuk Őt. Ez a legnagyobb segítség a világban, ez a szeretet. A legnagyobb szeretetről tanúskodó imádság, amit Jézus valaha is mondott, ez volt: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet” (János 17,24). Ezért halt meg az Úr Jézus Krisztus. Ez szeretet – szenvedés, hogy nekünk örök örömet ajándékozzon, azaz önmagát.

HOGY AZ Ő KERESZTJÉT TEGYE MINDEN DICSEKEDÉSÜNK ALAPJÁVÁ

*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni,
mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre
feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.*

GALATA 6,14

Ez úgy tűnik, mindennek a teteje. Csak a kereszttel dicsekedni! Szó szerint csak a kereszttel? Még a Biblia is beszél más dolgokról, amelyekkel dicsekedni lehet. Dicsekedni lehet Isten dicsőségével (Róma 5,2), dicsekedni lehet a megpróbáltatásainkkal (Róma 5,3), a gyengeségeinkkel (2Korintus 12,9). És dicsekedni lehet a Krisztus népével is (1Tesszalonika 2,19). Mit jelent tehát ez a „csak”?

Azt jelenti, hogy minden más dicsekvés, a kereszttel való dicsekvés kell hogy legyen. Ha a dicsőség reménységével dicsekszünk, ez a dicsekvés a Krisztus keresztyével való dicsekvés kell hogy legyen. Ha a Krisztus népével dicsekszünk, az a dicsekvés a kereszttel való dicsekvés. A csak a kereszttel való dicsekvés azt jelenti, hogy csak a kereszt tesz lehetővé minden más jogos dicsekvést, és minden jogos dicsekvésnek a keresztet kell ezért tisztelnie.

Miért? Mert minden jó dolgot – sőt valójában, minden rossz dolgot is, amit Isten jóra fordít – Krisztus keresztye szerzett meg a számunkra. Krisztusba vetett hit nélkül a bűnösöket csak ítélet illeti. Igen, van sok kellemes dolog, amiben a hitetlenek részesülnek. De a Biblia azt tanítja, hogy az életnek még ezek a természetes áldásai is csak növelni fogják a végső isteni ítélet szigorát, ha nem hálával fogadják azokat, Krisztus szenvedéseinek alapján (Róma 2,4-5).

Ezért minden, amit élvezünk, mint olyanok, akik Krisztusban bíznak, minden az Ő halálának tulajdonítható. Az Ő szenvedése

magára vett minden ítéletet, amire a vétkes bűnösök rászolgáltak, és megszerezte mindazt a jót, amit a megbocsátást elnyert bűnösök élveznek. Ezért minden dicsekedésünknek ezekkel a dolgokkal, a Krisztus keresztségével való dicsekvésnek kell lennie. Nem vagyunk annyira Krisztus-központúak és kereszthez ragaszkodók, mint amennyire lennünk kellene, mert nem elméldünk azon az igazságon, hogy minden jót és minden rosszat, amit Isten jóra fordít, Krisztus szenvedése szerzett meg a számunkra.

És hogyan leszünk mi ilyen radikálisan a keresztre koncentrálok? Rá kell ébrednünk az igazságra, hogy amikor Krisztus meghalt a kereszten, mi is meghaltunk (lásd 31. fejezet). Amikor ez történt Pál apostollal, azt mondta, „Keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára” (Galata 6,14). Ez a Krisztus-központú, kereszttel való dicsekedés kulcsa.

Ha bizalmunkat Jézus Krisztusba vetjük, megtörik a világ ellenállhatatlan vonzása. Halottak vagyunk a világ számára, és a világ is halott a mi számunkra. Vagy pozitívan fogalmazva, „új teremtés” vagyunk (Galata 6,15). Régi énünk meghalt, az új énünk – a Krisztusban hívő énünk – pedig él. S ami a hitet jellemzi az, hogy Jézus Krisztust mindenek felettire értékeli a világban. A világ hatalma, amely el akarja nyerni szeretetünket, meghalt.

Meghalni a világnak azt jelenti, hogy minden elfogadott öröm a világban Jézus Krisztus szeretetének véren megvett bizonyítékává, és a kereszttel való dicsekvés alkalmává válik. Ha szívünk az áldás sugarát követve visszatér a forráshoz, a kereszthez, akkor az áldás világiassága meghalt, és a megfeszített Krisztus jelent mindent.

HOGY KÉPESSÉ TEGYEN RÁ, HOGY HIT ÁLTAL ŐBENNE ÉLJÜNK

*Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve:
többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem;
azt az életet pedig amit most testben élek,
az Isten Fiában való hitben élem,
aki szeretett engem, és önmagát adta értem.*

GALATA 2,20

Egy kifejezett látszólagos ellentmondás van ebben a versben. „Keresztre vagyok feszítve,” de „most... élek”. Azt is mondhatnánk, hogy „Ez nem látszólagos ellentmondás, ez éppen hogy következmény. Először, meghaltam Krisztussal, aztán feltámasztattam vele, és most élek.” Ez igaz, de mit lehet kezdeni ezekkel a még ellentmondásosabbnak látszó szavakkal: „Többé tehát nem én élek”, mégis „Most... élek”? Élek-e tehát, vagy nem?

A látszólagos ellentmondások nem ellentmondások, csupán annak hangzanak. Pál úgy érti, hogy volt egy „én”, aki meghalt, és van egy másik „én”, aki él. Ezt jelenti a keresztyénné válás. Az ember régi énje meghal, az új énje pedig „megteremtetik”, vagy „feltámasztatik”. „Ha valaki Krisztusban van, új *teremtés* az” (2Korintus 5,17). „Minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, [Isten] életre keltett a Krisztussal együtt... és vele együtt *feltámasztott*” (Efézus 2,5-6).

Jézus Krisztus halálának célja az volt, hogy elvigye magával „régí énünket” a sírba, és véget vessen annak. „Hiszen tudjuk, hogy a mi *óemberünk* [régí énünk] megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test” (Róma 6,6) Ha bízunk Krisztusban, egyesülünk vele, és Isten úgy tekintí régí énünket, hogy meghalt Krisztussal. A cél egy új én feltámasztása volt.

Ki tehát az új én? Mi a különbség e két én között? Én még mindig én vagyok? A fejezet elején idézett vers az új ént kétféleképpen írja le: Az egyik szinte elképzelhetetlen, a másik nyilvánvaló. Először, azt mondja, hogy az új én, a bennem élő Krisztus: „[Már] nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” Úgy értelmezem ezt, hogy az ember új énjét Krisztus jelenléte és segítsége határozza meg mindenkor. Ő mindig ad nekem életet. Ő mindig megerősít arra, amire elhív, hogy megtegyem. Ezért mondja a Biblia, „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Filippi 4,13). „Ezért fáradozom én is... az Ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kolossé 1,29). Tehát amikor minden elhangzott és elkészült, az új én azt mondja: „Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam” (Róma 15,18).

Ez az első mód, ahogyan a Galata 2,20 az új énről beszél: egy Krisztus által birtokba vett, Krisztus által fenntartott, Krisztus által megerősített énről. Ennek megvalósításáért halt meg Jézus Krisztus. Ez a keresztyén. A másik mód, ahogyan az új énről beszél, a következő: A Krisztusba vetett bizalom által él pillanatról pillanatra. „Azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem”.

Az ember új énjének e második leírása nélkül, azon tünődhetnénk, mi a mi részünk Krisztus naponkénti segítségének megtapasztalásában. Most megkaptuk a választ: ez a hit. Az isteni oldalról, Krisztus él bennünk és képessé tesz bennünk rá, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő tanít bennünket élni. Ez az Ő műve, De a mi oldalunkról nézve, megtapasztaljuk a belé vetett bizalom által, pillanatról pillanatra, hogy velünk van és segít bennünket. Annak bizonyítéka, hogy velünk lesz, és segíteni akar bennünket ennek megcselekvésében, az a tény, hogy Ő szenvedett és meghalt, hogy ennek megtörténtét lehetővé tegye.

HOGY MEGADJA A HÁZASSÁG LEGMÉLYEBB ÉRTELMÉT

*Férfiak, úgy szeressétek feleségeteket,
ahogyan Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte.*

EFÉZUS 5,25

Isten elgondolása a házasságra vonatkozóan a Bibliában úgy ábrázolja a férjet, mint aki úgy szereti feleségét, ahogyan Jézus Krisztus szereti az övéit, és a feleséget úgy, mint aki úgy viszonyul férjéhez, ahogy Krisztus népének viszonyulnia kell Ő hozzá. Ez a kép volt Isten gondolataiban, amikor elküldte Krisztust a világba. Jézus Krisztus eljött menyasszonyáért, és meghalt érte, hogy megmutassa a házasság módját, ahogyan Ő elgondolta.

Nem, a kérdés analógiája nem az, hogy a férjeknek szenvedniük kellene feleségeik kezétől. Igaz, hogy ez bizonyos értelemben megtörtént Jézussal. Ő szenvedett, azért, hogy egy népet – egy menyasszonyt életre hívjon, és ez a bizonyos nép ott volt azok között, akik az Ő szenvedéseit okozták. És szomorúságának nagy része azért támadt, mert tanítványai elhagyták (Máté 25,26). De az analógia lényege az, hogy Jézus egészen a halálig szerette és nem vetette el őket.

Isten gondolata a házasságra vonatkozóan megelőzte Ádámnak és Évának az egyesülését, és Jézus Krisztus eljövetelét. Azért tudjuk ezt, mert amikor Krisztus apostola elmagyarázta a házasság titkát, visszanyúlt a Biblia kezdetéig és az 1Mózes 2,24-et idézte: „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté”. Aztán a következő mondatban megmagyarázta azt, amit éppen akkor idézett: „Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és a Gyülekezetről mondom” (Efézus 5,31-32).

Ez azt jelenti, hogy Isten gondolataiban a házasság arra teremtett a kezdetben, hogy kiábrázolja Jézus Krisztus kapcsola-

tát népéhez. Azért „titok” a házasság, mert a házasságnak ez a célja, Krisztus eljöveteleig nem lett világosan kijelentve. Most látjuk, hogy Isten szándéka a házassággal, hogy láthatóvá tegye a világban Jézus Krisztus szeretetét népe iránt.

Mivel kezdettől fogva ez volt benne Isten gondolataiban, Jézus Krisztus gondolataiban is benne volt, amikor a halál előtt állt. Tudta, hogy szenvedésének sokféle hatása között ez is volt: világossá tenni a házasság legmélyebb értelmét. Minden szenvedésének az volt a célja, hogy üzenetté váljon különösen a férjek számára: Minden férjnek így kell szeretnie a feleségét.

Habár Isten célja nem az volt, hogy a házasságok szerencsétlenek legyenek, sok esetben mégis azok. S ez a bűn következménye. Rosszul bánunk egymással. Jézus Krisztus azért szenvedett és halt meg, hogy ezt megváltoztassa. A feleségeknek felelősségük van e változások tekintetében. De Krisztus különös felelősséget ró a férjekre. Ezért mondja a Biblia: „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és önmagát adta érte” (Efézus 5,25).

A férjek nem azonosak Jézus Krisztussal, de arra hívatnak, hogy hasonlóak legyenek hozzá. S a hasonlóság speciális pontja a férj készsége, hogy szenvedjen felesége érdekében, anélkül, hogy fenyegetné, vagy rosszul bána vele. Ebbe beletartozik az a szenvedés is, hogy megvédje minden külső erőtől, ami bajt okozna neki, éppen úgy, mint az a szenvedés, amit a feleségében való csalódás vagy annak rossz bánásmódja okoz. Az ilyenfajta szeretet azért lehetséges, mert Jézus Krisztus a férjért és a feleségért is meghalt. Bűneiket megbocsátotta, egyiküknek sem kell szenvedést okozni a másiknak a bűnökért. Jézus Krisztus viselte ezt a szenvedést. Most mindketten, mint bűnös és megbocsátást nyert két ember, meg tudjuk tenni, hogy a rosszat jóval viszo-
nozzuk.

HOGY JÓ CSELEKEDETEKRE TÖREKVŐ NÉPET TEREMTSÉN

Aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.

TITUSZ 2,14

A keresztyénség lényege az az igazság, hogy megbocsátást nyertünk Istentől, aki elfogadott bennünket, nem azért, mert jót cselekedtünk, hanem hogy képessé és törekvővé tegyen arra. A Biblia így fogalmaz: „Mert ő [Isten] szabadított meg minket, ... nem a mi cselekedeteink alapján” (2Timóteus 1,9). A jó cselekedetek nem *alapjai*, hanem *gyümölcsei* elfogadásunknak. Jézus Krisztus nem azért szenvedett és halt meg, mert jó cselekedeteket mutattunk fel előtte, hanem azért, hogy megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik” (Titusz 2,14).

Ez a kegyelem jelentősége. Mi nem tudunk cselekedetek által olyan helyzetet megszerezni, hogy megállhassunk Isten előtt. Annak ingyen kapott ajándéknak kell lenni, amit csak hit által kaphatunk meg, legnagyobb kincsként őrizve azt. Ezért mondja a Biblia: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Efézus 2,8-9). Jézus Krisztus szenvedett és meghalt, hogy a jó cselekedetek legyenek a *hatásai*, nem pedig oka a mi elfogadásunknak.

Nem meglepő tehát, amikor a következő mondat így szól: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett” (Efézus 2,10). Tehát jó cselekedetekre és nem azok *által* mentetünk meg. Jézus Krisztus célja nem csupán az, hogy *képességünk* legyen erre, hanem az, hogy szenvedélyesen törekedjünk ezek megcselekvésére. Ezért használja a Biblia a

„törekedni” szót. Krisztus azért halt meg, hogy „törekedjünk a jó cselekvésére”. Ez a törekvés (az eredetiben) szenvedélyességet jelent. Jézus Krisztus nem azért halt meg, hogy csupán lehetővé tegye számunkra a jó cselekvését, vagy félszívvel törekedjünk arra. Ő azért halt meg, hogy megteremtse bennünk a szenvedélyes törekvést a jó cselekvésére. A keresztyén tisztaság nem csupán azt jelenti, hogy elkerüljük a gonoszt, hanem azt, hogy keressük a jót.

Vannak okai annak, amiért Jézus megfizette a legvégső árat, hogy megteremtse szenvedélyes törekvésünket a jó cselekedetekre. A fő indokot e szavakban fogalmazta meg: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsóítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5,16). A keresztyének jó cselekedetei Isten dicsőségét hirdetik. Ezért a dicsőséért szenvedett és halt meg Jézus Krisztus.

Amikor Isten megbocsátása és elfogadása megszabadított bennünket a félelemtől, a büszkeségtől és kapzsiságtól, megtöltetünk buzgósággal, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy Ő szeretett bennünket. Kockáztatjuk a tulajdonunkat és az életünket, mivel biztonságot nyertünk Krisztusban. Amikor így szeretünk másokat, magatartásunk ellenétben áll az emberi önértékelés hangsúlyozásával és önmagunk féltésével. A figyelem így a mi életünket átalakító Érték és Biztonság, azaz Isten felé fordul.

S melyek ezek a jó cselekedetek? Ezek sorának korlátozása nélkül, a Biblia főként olyasmint ért alatta, mint a sürgős szükségben szenvedők segítése, különösen azok esetében, akik a legszegényebbek és a legtöbbet szenvednek. Például, így: „De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség” (Titusz 3,14). Jézus Krisztus azért halt meg, hogy ilyen típusú emberré tegyen bennünket, akik szenvedélyesen törekszenek a szegények és a nyomorúságban lévők megsegítésére. Ez a legjobb élet, nem számít, mennyibe kerül nekünk ebben a világban: Ők segítségben részesülnek, mi örömeiket nyerünk, és Isten dicsóíttetik.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

37.

HOGY ALÁZATOSSÁGA ÉS DRÁGA SZERETETE PÉLDÁJÁNAK KÖVETÉSÉRE HÍVJON MINKET

*Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el
sérelmeket... Hiszen erre hívtatok el,
mivel Krisztus is szenvedett értetek,
és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek.*

1PÉTER 2,19-21

*Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el
a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.*
Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a végig.

ZSIDÓK 12,3-4

*Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:
mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy
egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett
fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek
bizonyult. Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig,
mégpedig a kereszthalálig.*

FILIPPI 2,5-8

Az utánczás nem megváltás, de a megváltás maga után vonja az utánczást, a követést. Jézus Krisztus nem elsősorban modellként adatott nekünk, hanem Megváltóként. A hívő ember tapasztalatában az első Jézus Krisztus megbocsátása, aztán jön Krisztus példája. Magának Krisztusnak a megtapasztalása során a kettő egyszerre történik: az a szenvedés, amely megbocsátja bűneinket, nyújt nekünk mintát a szeretetre.

Valójában csak amikor megtapasztaljuk Jézus Krisztus bocsánatát, akkor lehet Ő mintává a számunkra. Ez rosszul hangzik, mert az Ő szenvedése egyedülálló. Azt nem lehet utánozni, Isten Fián kívül senki más nem szenvedhet „értünk” úgy, ahogyan Krisztus szenvedett. Ő viselte a mi bűneinket úgy, ahogy senki

más nem tudta. Ő helyettesítő szenvedő volt, mi soha sem tudjuk ezt utánacsínálni. Egyszer s mindenkorra történt, az igaz tette ezt a nem igazakért. Az isteni, helyettesítő szenvedés a bűnösökért nem utánozható.

Azonban ez az egyedülálló szenvedés, miután bocsánatot és megigazolást szerzett a bűnösöknek, átalakítja őket olyanokká, akik Jézushoz hasonlóan cselekszenek – nem a megbocsátás tekintetében, de hasonlókká lesznek hozzá a szeretetben. Hasonlóak lesznek hozzá a szenvedésben, hogy jót cselekedjenek másokkal. Hasonlóak lesznek hozzá, nem gonosszal viszonzva a gonoszságot. Hasonlóak lesznek hozzá a szerénységben és szelidségben, hasonlóak lesznek hozzá a türelmes kitartásban, és hasonlóak lesznek hozzá a szolgálatban. Jézus Krisztus egyedülálló módon szenvedett értünk, hogy mi vele együtt szenvedhesünk a szeretet ügyéért.

Jézus Krisztus apostola, Pál azt mondta, hogy először arra törekedett, hogy osztozzon Krisztus igazságában hit által, aztán hogy osztozzon az Ő szenvedéseiben, a szolgálatban. „Hogy kitűnjék rólam, őáltala [Krisztus által]: nincsen saját igazságom a törvény alapján, ...hogyan megismerjem ...a szenvedésben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához” (Filippi 3,9-10). A megigazulás megelőzi, és lehetővé teszi az utánezést. Krisztus szenvedése a megigazulásért lehetővé teszi a mi szenvedésünket az ő hirdetéséért. A mi szenvedésünk másokért nem fordítja el Isten haragját. Isten haragját csak Jézus Krisztus szenvedése veheti el, amely annak értékét mutatja. Az embereket hozzá vezeti.

Amikor a Biblia arra hív, hogy „mindent elviseljenek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget” (2Timóteus 2,10), azt jelenti, hogy a mi Krisztust követésünk embereket vonz hozzá, aki egyedül üdvözíthet. A mi szenvedésünk döntő fontosságú, de egyedül Jézus Krisztusé üdvözít. Ezért legyünk az Ő szeretetének utánezőivá, de az Ő helyét el nem foglalva.

HOGY A MEGFESZÍTETT KÖVETŐK CSAPATÁVÁ
TEGYEN BENNÜNKET

*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát,
vegye fel naponként a keresztyét és kövessen engem.*

LUKÁCS 9,23

*Aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem,
nem méltó hozzám.*

MATÉ 10,38

Jézus Krisztus azért halt meg, hogy társakat támasszon a Golgotához vezető úton. Golgota annak a hegynek a neve, ahol Jézust keresztre feszítették. Tudta, hogy életének útja végül oda fogja vezetni. Valójában „elhatározta”, hogy felmegy Jeruzsálembe (Lukács 9,51). Semmi nem fogja megakadályozni küldetését, hogy meghaljon. Tudta, hol és mikor kell ennek megtörténnie. Amikor valaki intette a jeruzsálemi úttól, hogy veszély fenyegeti Heródes király részéről, elutasította a gondolatot, hogy Heródes rövidzárlatot okozhatna Isten tervében. „Mondjátok meg annak a rókának: 'Íme, ma és holnap ördögöket űzök ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégezem küldetésemet'” (Lukács 13,32). Minden terv szerint haladt előre, és amikor végül eljött a vég, és a sokaság elfogta a halála előtti éjjelen, ezt mondta nekik: „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai” (Máté 26,56).

Bizonyos értelemben mindenki a Golgotára vezető úton találkozik Jézussal. Igaz, hogy Ő már végigjárta az utat, és meghalt, és feltámadt, és most a mennyekben uralkodik, amíg újra eljön. De amikor Jézus Krisztus ma találkozik valakivel, az mindig a golgotai úton – a kereszthez vezető úton történik. Mindig, amikor találkozik valakivel a golgotai úton, ezt mondja: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként

a keresztjét, és kövessen engem” (Lukács 9,23). Amikor Krisztus a keresztre ment, az volt a célja, hogy a hívők nagy seregét hívja maga után.

Ennek oka nem az, hogy Jézusnak ma újra meg kell halnia, hanem az, hogy *nekünk* kell meghalnunk. Amikor arra szólít, hogy vegyük fel a keresztünket, úgy érti, hogy menjünk és haljunk meg. A kereszt a kivégzés rettenetes helye volt. Jézus idejében elképzelhetetlen lett volna keresztet ékszerként viselni. Olyan lett volna, mintha valaki egy miniatűr villamosszékot, vagy egy lincselő kötelet viselt volna. Szavainak elrettentő hatást kellett kifejtenie: „Aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám” (Máté 10,38).

Ezért ma ezek a szavak kijózanítóak. Azt jelentik legalább is, hogy amikor Jézust követem, mint Megváltómat és Uramat, a régi öntörvényű, önmagával elfoglalt énünknek meg kell feszítenie. Minden nap halottnak kell tekintenem magam a bűn számára, és élönek az Isten számára. Ez az élet útja: „Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban” (Róma 6,11).

Azonban a bajtársiasság a golgotai úton többet jelent. Azt jelenti, hogy Jézus azért halt meg, hogy mi készek legyünk elviselni az Ő gyalázatát. „Jézus... a kapun kívül szenvedett. ... Menjünk ki tehát őhöz a táboron kívülre, az ő gyalázatát hordozva” (Zsidók 13,12-13). De nem csak a gyalázatot, ha szükséges, a mártírságot is viseljük. A Biblia így ábrázol egyeseket Jézus követői közül: „Legyőzték őt [a Sátánt] a Bárány vérével és bizonyágtételük ígéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig” (Jelenések 12,11). Tehát az Isten Báránya vérét ontotta, hogy mi le tudjuk győzni az ördögöt az által, hogy bízunk az Ő vérében és a magunk vérét ontjuk. Jézus Krisztus hív bennünket a golgotai útra. Ez kemény élet és ugyanakkor jó élet is. Jöjjetek tehát ti is erre az útra.

HOGY MEGSZABADÍTSON A HALÁLTÓL VALÓ FÉLELEM RABSÁGÁBÓL

Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.

ZSIDÓK 2,14-15

Jézus a Sátánt gyilkosnak nevezte. „Embergyilkos volt kezdetől fogva, és nem állt meg az igazságban, ... mert hazug, és a hazugság atyja” (János 8,44). De legfőbb célja nem az ölés, hanem a kárhozatba taszítás. Valójában azt kívánja inkább, hogy követőinek hosszú és boldog élete legyen – hogy kigúnyolja a szenvedő szenteket és elrejtse a pokol szörnyűségeit.

Ereje az emberek kárhozatba taszítására nem önmagában van, hanem a bűnökben, amelyekre ösztönöz, és a hazugságokban, amelyeket mond. Az egyetlen dolog – amely kárhozatba juttat bárkit is – a megbocsátatlan bűn. A varázslók, az ígérés, a vudu, a szeánszok, átkok, a fekete mágia, a látomások és hangok – ezek egyike sem vet senkit a pokolba. Ezek az ördög csengői és sípjai. Az egyetlen halálos fegyver, amivel rendelkezik, a hitetés ereje. Legfőbb hazugsága, hogy az ember önmaga dicsőítésére inkább kell vágyakozni, mint Krisztus dicsőítésére, és a bűn kívánatosabb, mint az igazság. Ha ezt a fegyvert ki lehetne venni a kezéből, többé már nem rendelkezne az örök halál erejével.

Ez az, amiért Jézus Krisztus eljött – hogy kivegye a fegyvert a Sátán kezéből. S hogy ezt tegye, Jézus Krisztus magára vette a mi bűneinket és szenvedett miattuk. Ha ez megtörtént, az ördög már nem használhatja többé, hogy elpusztítson bennünket. Gúny tárgyává tesz bennünket? Igen. Csúfol bennünket? Igen. De kárhozatba taszít bennünket? Nem. Jézus Krisztus viselte az átkot mi helyettünk. Bármennyire akarja is, a Sátán már nem

tud tönkretenni bennünket. Isten átkának vége lett, az Ő kegyelme a mi védőpajzsunk. És a Sátán nem tud győzedelmeskedni felettünk.

Ennek a szabadításnak a végrehajtására, Jézus Krisztusnak emberi természetet kellett felvenni, mert anélkül, nem tudta volna megtapasztalni a halált. Csak az Isten Fiának halála tudta elpusztítani azt, akinek hatalma volt a halál felett. Ezért mondja a Szentírás: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, [= emberi természettel rendelkeztek], ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek [= emberi természetet vett fel], hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt” (Zsidók 2,14). Amikor Jézus meghalt a bűnökért, elvette az ördögtől az egyetlen halálos fegyvert: a megbocsátatlan bűnt.

Jézus Krisztus szándéka az volt, hogy megszabadítson a félelemtől, amikor ezt tette. Halála által megszabadította azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak (Zsidók 2,15). A haláltól való félelem rabszolgává tesz, gyávává tesz és ostobává. Jézus azért halt meg, hogy megszabadítson minket. Amikor a haláltól való félelmet elpusztítja az önfeláldozó szeretet cselekedete, megtörik a terhes önféltés rabsága. Felszabadítatunk a Krisztushoz hasonló szeretetre, még az életünk árán is.

Az ördög megölheti testünket, de már nem ölheti meg a lelkünket, az biztonságban van Jézus Krisztusnál. Sőt még halandó testünk is fel fog támasztatni ama napon: „Aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Szelleme által” (Róma 8,11). Mi vagyunk a legszabadabbak minden ember közül. A Biblia pedig nem téved abban, hogy mire való ez a szabadság: „Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak” (Galata 5,13).

HOGY ŐVELE LEGYÜNK KÖZVETLENÜL A HALÁL UTÁN

*(Ő) meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk,
vele együtt éljünk.*

1TESSZALONIKA 5,10

*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!...
Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni,
mert ez sokkal jobb mindennél.*

FILIPPI 1,21.23

Inkább szeretnénk kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.

2KORINTUS 5,8

A Biblia nem tekinti a testünket rossznak. A keresztyénség nem olyan, mint egyes ősi görög vallások, amelyek tehernek tartották a testet, amit az ember szívesen levetne. Nem, a halál ellenség, amikor testünk meghal, elveszítünk valami értékes dolgot. Jézus Krisztus nincs a test ellen, hanem a testért van. A Biblia világosan mondja ezzel kapcsolatban: „A test azonban nem a paráznságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért” (1Korintus 6,13). Ez csodálatos kijelentés: Az Úr a testért van!

De nem kell elmennünk addig, hogy azt mondjuk, a test nélkül nem lehet életünk és tudatunk. A Biblia nem tanítja ezt. Krisztus nemcsak azért halt meg, hogy megváltsa a testet, hanem azért is, hogy olyan szorosan magához kösse a lelket, hogy még a test nélkül is vele vagyunk. Ez hatalmas vigasztalás életünkben és halálunkban, és Krisztus azért halt meg, hogy örvendezhessünk ebben a reménységben.

A Biblia egyrészt arról beszél, hogy a test elvesztése a halálban valami olyan, mint a lélek mezítelensége: „Mert mi is, akik e sátorban (= e testben) vagyunk, ... sóhajtozunk, minthogy nem

szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt" (2Korintus 5,4). Más szavakkal, szívesebben költöznénk el innen, egyenesen a feltámadt testbe, köztes idő nélkül, amikor testünk a sírban van. Ezt azok fogják megtapasztalni, akik még élnek, amikor Krisztus visszatér a mennyekből.

Másrészt viszont, a Biblia dicsőíti azt a közbenső időt, amikor lelkünk a mennyekben van, és testünk a sírban nyugszik. Ez nem a végső dicsőség, de dicsőséges állapot. Ezt olvassuk: „Az élet Krisztus, és a meghalás nyereség" (Filippi 1,21). „Nyereség"! Igen, a test elvesztése egy időre az; bizonyos értelemben „öltözetlenül". De bármi másnál inkább „nyereség"! Miért az? Mert a halál a keresztyén ember számára a Krisztushoz hazaérkezést fogja jelenteni. Ahogyan Pál apostol mondja: „Vágyódom elköltözni, és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél" (Filippi 1,23).

„Sokkal jobb"! Még nem minden tekintetben a legjobb, az csak akkor fog eljönni, amikor eljön a test feltámadása egészségben és dicsőségben. De mégis „sokkal jobb." Úgy leszünk együtt Krisztussal, ami bensőségesebb, inkább az „otthont" jelenti. Ezért mondták a korai keresztyének: „Inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz" (2Korintus 5,8). Azoknak létezése, akik közülünk hisznek Krisztusban, nem múlik el, amikor eljön a halál. Nem kerülünk egyfajta „lelki alvó állapotba". Elmegyünk, hogy Jézus Krisztussal legyünk. S akkor már „otthon vagyunk", ez pedig „sokkal jobb", ez valóban „nyereség".

Ez az egyik hatalmas oka Krisztus szenvedésének. „Aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk" (1Tesszalonika 5,10). A test, mintha aludna, nyugszik a sírban. Mi azonban Jézus Krisztussal élünk a mennyekben, s nem ez a mi végső reménységünk. Egy napon a test fel fog támasztatni, de amíg ez még nem történik meg, az Úr Jézus Krisztussal lenni kimondhatatlanul drága ajándék.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

41.

HOGY BIZTOSÍTSA FELTÁMADÁSUNKAT A HALOTTAK KÖZÜL

*Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában,
még inkább eggyé leszünk vele
a feltámadásának hasonlóságában is.*

RÓMA 6,5

*Ha pedig annak Szelleme lakik bennetek,
aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az,
aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül,
életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Szelleme által.*

RÓMA 8,11

Ha velem együtt haltunk meg, velem együtt fogunk élni is.

2TIMÓTEUS 2,11

A halál kulcsai Jézus Krisztus sírjának belsejében voltak felakasztva. Kívülről, Jézus sok csodát tudott tenni, beleértve a tizenkét éves kislány, és két férfi feltámasztását halottaiból –, úgy hogy aztán majd újra meghaljanak (Márk 5,41-42); Lukács 7,14-15); János 11,43-44). Ha valakit úgy akart volna feltámasztani a halálból, hogy többé ne haljon meg, Krisztusnak kellett volna meghalnia helyette, neki kellett volna belépni a sírboltba, venni a kulcsokat, és belülről megnyitni a halál ajtaját.

Jézus feltámadása Isten ajándéka és annak bizonyítéka, hogy halála teljességgel eredményes volt, népe bűneinek eltörlése, és Isten haragjának megszüntetése tekintetében. Ez az „ezért” szóban látható. Krisztus „engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindennek fölé” (Filippi 2,8-9). A keresztről így kiáltott Isten Fia: „Elvégeztetett!” (János 19,30). A feltámadás által pedig Isten, az Atya ezt mondta: „Valóban elvégeztetett!” A bűneinkért való megfizetés hatal-

mas műve, és igaz voltunknak és Isten igazságosságának kielégítése elvégeztetett Jézus halála által.

Azután a sírban joga és ereje volt hozzá, hogy elvegye a halál kulcsait és kinyissa az ajtót mindazok előtt, akik hozzá jönnek hit által. Ha a bűnért megtörtént a fizetség, és az igazságosság biztosítva van, az igazság kielégítésre került, semmi sem tarthatja Krisztust vagy az övét a sírban. Ezért mondja Jézus: „Halott voltam, de íme, élek örökön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai” (Jelenések 1,18).

A Biblia tele van azzal az igazsággal, hogy Jézushoz tartozni azt jelenti, hogy feltámasztatunk vele együtt a halottak közül. „Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámasztásának hasonlóságában is” (Róma 6,5). „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt” (1Tesszalonika 4,14). „Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és hatalmával minket is fel fog támasztani” (1Korintus 6,14).

Ebben található a kapcsolat Jézus Krisztus halála és a mi feltámasztásunk között: „A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény” (1Korintus 15,56). Ez azt jelenti, hogy mi mindnyájan vétkeztünk, és a törvény örök halállal bünteti a bűnösöket. A szöveg azonban így folytatódik: „De hála Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (57. v.) Másként megfogalmazva, a törvény követelésének Jézus élete és halála eleget tett. Ezért azok, akik hisznek Krisztusban, *nem* fognak büntetést és örök halált szenvedni, hanem „feltámadnak romolhatatlanságban ... akkor teljesül be, ami meg van írva: 'Teljes a diadal a halál fölött'” (1Korintus 15,52, 54). Tekintsetek erre álmétkodással, és jöjjetek Jézus Krisztushoz. Ő hív titeket: „Én vagyok a feltámasztás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él” (János 11,25).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

42.

HOGY LEFEGYVEREZZE A FEJEDELEMSÉGEKET ÉS HATALMASSÁGOKAT

*Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet,
amely minket vádolt, eltávolította azt az útból,
odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és
a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket,
és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.*

KOLOSSÉ 2,14-15

Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.

1JÁNOS 3,8

A Bibliában a „fejedelemségek és hatalmasságok” emberi uralkodókra vonatkozhatnak. De amikor arról olvasunk, hogy Krisztus a kereszten „lefejezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat”, és „nyilvánosan megszégyenítette őket”, és „diadalmaskodott rajtuk”, azokra a démoni erőkre kell gondolnunk, amelyek a világot kínozzák. Az egyik legvilágosabb kijelentés ezekkel a gonosz erőkkel kapcsolatban az Efézus 6,12. Azt mondja, hogy a keresztyének harca „nem test és vér ellen folyik, hanem *erők és hatalmak* ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság szellemei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.”

A Biblia három alkalommal a Sátánt „e világ fejedelmének” nevezi. Amikor Jézus elérkezett élete utolsó órájához, azt mondta: „Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme” (János 12,31). Jézus Krisztus halála volt „e világ fejedelmének” – az ördögnek a döntő legyőzése. S ami a Sátánnal történik, az történik minden bukott angyallal. Valamennyien a legyőzetés döntő csapását szenvedték el, amikor Krisztus meghalt.

Nem mintha teljesen megszűnt volna létezésük, mi még ma

is küzdünk velük. De ők már legyőzött ellenségek, tudjuk, hogy a végső győzelem a miénk. Olyan ez, mintha egy hatalmas sárkány fejét levágták volna, és még hánykolódik, míg el nem vérzik. A harc már eldőlt, de még óvakodnunk kell a pusztítástól, amit okozhat.

Jézus halála által Isten „eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára” (Kolossé 2,14; lásd 7. fejezet). Ez az, ahogyan „lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, és nyilvánosan megszégyenítette őket.” Másként fogalmazva, ha Isten törvénye már nem ítél el bennünket, mert Krisztus eltörölte adósságunkat, akkor a Sátánnak nincs alapja, hogy vádoljon minket.

Isten népének vádolása az ördög hatalmas munkája volt Krisztus előtt. A *Sátán* szó jelentése „ellenség vagy vádló”. De figyeljük meg, mi történt, amikor Krisztus meghalt. János apostol így fogalmazza meg: „Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: 'Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett *testvéreink vádlója*' ” (Jelenések 12,10) Ez a fejedelemségek és hatalmasságok legyőzése és lefegyverzése.

Most már Krisztusban nem állhat meg vád Isten népe ellen. „Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít” (Róma 8,33). Sem az ember, sem a Sátán nem emelhet vádat, a törvényes eljárás le van zárva. Krisztus a mi igazságunk, vádlónk le van fegyverezve, Ha megpróbál beszélni a mennyei törvényszék előtt, szégyen fogja elborítani az arcát. Ó, milyen bátraknak és szabadoknak kellene lennünk ebben a világban, amikor Krisztust próbáljuk szolgálni és szeretni az embereket! Nincs ítélet azok felett, aki a Krisztusban vannak. Forduljunk el tehát az ördög kísértéseitől. Az ő ígéretei hazugságok, és ereje eltöröltetett.

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

43.

HOGY FELSZABADÍTSA ISTEN EREJÉT AZ EVANGÉLIUMBAN

A keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.

1KORINTUS 1,18

Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is.

RÓMA 1,16

Az *evangélium* szó jelentése: jó hír. Először híradás, mielőtt teológia lenne. A hír beszámolás arról, hogy valami jelentős esemény történt. A jó hír annak bejelentése, hogy valami olyan történt, ami az embereket boldoggá fogja tenni. Az evangélium a legjobb hír, mert amiről hírt ad, az örök boldogságot adhat az embereknek.

Amiről az evangélium hírt ad, az Jézus Krisztus halála és feltámadása. Pál apostol nyilvánvalóvá teszi az evangélium híradásának minőségét:

Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot... hogy... Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, ... feltámadt a harmadik napon, és megjelent ...több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek. (1Korintus 15,1-7)

Az evangélium lényege, hogy „Krisztus meghalt a mi bűneinkért... eltemették... feltámadt... és megjelent több, mint ötszáz embernek.” Az a tény, hogy azt mondja, sokan ezek közül a tanúk közül még élnek, mutatja milyen tényszerű az evangélium. Úgy értette, hogy olvasói találhatnak tanúkat, és megkérdezhetik őket. Az evangélium a tényekről szóló híradás. S a tények ellen-

örizhetők voltak, hiszen voltak Jézus halálának, eltemetésének és feltámadásának tanúi.

Az a tragikus, hogy sokak számára ez a jó hír bolondságnak látszik. Pál így fogalmaz: „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje” (1Korintus 1,18). Ez az az erő, aminek felszabadításáért Jézus meghalt. „Az evangélium... Isten ereje, minden hívőnek üdvösségére” (Róma 1,16).

Miért nem látja mindenki Jézus Krisztus halálát jó hírnek? Először igaznak és jónak kell tartanunk, még mielőtt el tudnánk hinni. Ezért a kérdés így hangzik: Miért látják egyesek igaznak és jónak, mások pedig nem? Az egyik választ a 2Korintus 4,4-ben találjuk: „Ezeknek a gondolkozását e világ istene [a Sátán] megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása”. Emellett, maga a bűnös emberi természet meghalt az igaz szellemi valóságnak. „A nem szellemi ember [a természeti ember] pedig nem fogadja el az Isten Szellemének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti” (1Korintus 2,14).

Ha valaki igaznak és jónak akarja látni az evangéliumot, a sátni vakságot és a természetes holt állapotot le kell győznie Isten ereje által. Ezért mondja a Biblia, hogy még ha az evangélium bolondság is sokaknak, „az elhívottaknak... (Krisztus) az Isten ereje és az Isten bölcsessége (1Korintus 1,24). Ez az elhívás Isten könyörületes cselekedete, amely által véget vet a természetes holt állapotnak és a sátni vakságnak, úgy hogy Jézus Krisztust igaznak és jónak látjuk. Ez a könyörületes cselekedet maga Jézus Krisztus véren vett ajándéka. Tekints fel Ő reá, és imádságban kérd, hogy Isten tegyen képessé a látásra, és fogadd el szeretettel Krisztus evangéliumát.

HOGY LERONTSA AZ ELLENSÉGESKEDÉST A FAJOK KÖZÖTT

Az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tétéles parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában.

EFÉZUS 2,14-16

Az újszövetségi időkben, a zsidók és a pogányok (a nemzsidók) közötti gyanakvás, előítélet és lealacsonyító magatartás olyan komoly volt, mint a faji, etnikai és nemzeti ellenségeskedések a mi korunkban. Az antagonizmus (kibékíthetetlen ellentét) egyik példája az, ami Antiókiában Kéfás (néha Péter néven), és Pál között történt. „Amikor pedig Kéfás Antiókiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfeddjem. Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokkal. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidó származású testvérektől” (Galata 2,11-12).

Péter Jézus Krisztus szabadságában élt. Annak ellenére, hogy zsidókeresztény volt, együtt evett a nemzsidó keresztényekkel. Leomlott az elválasztó fal, az ellenségeskedés legyőzött. Ennek eléréseért halt meg Jézus Krisztus. Amikor azonban néhány nagyon konzervatív zsidó Antiókiába jött, Kéfás megrémült, félt a kritikájuktól, ezért visszahúzódott a pogányokkal való közösségtől.

Pál apostol látta, mi történt. Mit tegyen? Szolgálja a status quo-t, a korábbi helyzetet? Tartsa fenn a békességet a látogatóba érkezett konzervatívok és a szabadabban gondolkozó zsidó-keresztények között Antiókiában? A kulcsot Pál magatartásához, a következő szavakban találhatjuk meg: „Láttam, hogy nem az

evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak” (Galata 2,14). Ez döntő kijelentés. A faji és etnikai szegregáció (elkülönítés) evangéliumi kérdés. Kéfás féelme és visszahúzódása az etnikai határoktól nem felelt meg az evangélium egyenes útjának. Jézus Krisztus azért halt meg, hogy ledöntse ezt a falat, és Kéfás újra felépítette azt.

Pál tehát nem a status quo-t szolgálta, és nem tartotta fenn az evangéliumot megtagadó békességet. Nyíltan szembeszállt Kéfással. „Mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: ‘Ha te zsidó létedre pogány módra, és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?’” (Galata 2,14). Másként fogalmazva, Kéfás visszahúzódása a nem-zsidó keresztyénekkal való testvéri közösségtől, halálos üzenetet közvetített: Olyanná kell lenned, mint amilyenek a zsidók, hogy teljes mértékben elfogadásra találj. Pontosán ennek megszüntetéséért halt meg Jézus Krisztus.

Jézus azért halt meg, hogy teljesen új utat készítsen a fajok egymással való megbékélésére. A szertartások és a faj nem alapja az örömteli együttlétnek. Ezt egyedül Jézus Krisztus jelenti. Ő tökéletesen betöltötte a törvényt, ennek minden szempontja, amely elválasztotta az embereket, ő benne befejeződött – egyetlen kivétellel: Jézus Krisztus evangéliumának kivételével. Lehetetlen tartós egységet kiépíteni a fajok között azt hirdelve, hogy minden vallás egyesülhet, mint amelyek egyformán érvényesek. Jézus Krisztus Isten Fia, Isten küldte Őt a világba, mint az egy és egyetlen eszközt, amely megmenti a bűnösöket és megbékélteti a fajokat mindörökre. Ha ezt tagadjuk, aláássuk az örökkévaló reménység, és az örökre maradandó egység alapját az emberek között. Az Ő kereszthalála által, valami kozmikus, nem helyi jelentőségű dolog került megvalósításra. Isten és az ember megbékült. Csak ha a fajok rátalálnak erre és örvendeznek ennek, fogják szeretni egymást és örülni egymásnak mindörökre. Miközben legyőzzük elidegenedésünket Istentől, Jézus Krisztus legyőzi azt a fajok között.

HOGY EMBEREKET VÁSÁROLJON MINDEN
TÖRZSBŐL, ÉS NYELVBŐL,
MINDEN NEMZETBŐL ÉS NÉPBŐL

*Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit,
mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek, minden
törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből.*

JELENESEK 5,9

A jelenet a mennyben játszódik. János apostol betekintést kapott az Isten kezében lévő jövőről. „És láttam a trónuson ülő jobb kezében egy könyvet, ... hét pecséttel lepecsételve (Jelenések 5,1). A könyvtekercs kinyitása, a világtörténelem jövőjének felfedését jelképezi. János nagyon sír, mert úgy tűnik, hogy senki sincs, aki kinyitná a könyvtekercset. Aztán egy mennyei lény ezt mondja: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét” (5,5). Ez utalás Jézus Krisztusra, a Messiásra. Ő győzött halála és feltámadása által. Aztán János meglátja őt: „És láttam, hogy... ott áll a Bárány, olyan volt, mint akit megöltek” (5,6).

Azután a mennyei lények a trónus körül leborulnak, és Krisztust dicsőítik. Egy új éneket énekelnek, s csodálatosképpen, az ének közli, hogy Jézus Krisztust halála tette méltóvá arra, hogy kinyissa a történelem könyvtekercsét. Az utalás arra vonatkozik, hogy Krisztus halála szükséges volt ahhoz, hogy végrehajtsa Isten világra szóló terveit a történelemben. „Új éneket énekeltek eképpen: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és minden nyelvből, minden nemzetből és népből” (5,9).

Jézus Krisztus azért halt meg, hogy nagyon különböző embereket mentsen meg. A bűn nem veszi figyelembe a kultúrákat.

Minden nép vétkezett, minden fajnak és kultúrának szüksége van arra, hogy megbéküljön Istennel. Mivel a bűn betegsége globális, ezért az orvoslása is globális. Jézus látta a kereszt haláltusájának közeledtét, és nyíltan beszélt célja kiterjedéséről: „Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket” (János 12,32). Amikor eltervezte halálát, magához vonta a világot.

A keresztyénség Keleten kezdődött, évszázadokon keresztül nagyfokú eltolódás következett a Nyugat felé. Ma azonban a keresztyénség egyre inkább nem nyugati vallás. Ez nem jelent meglepetést Krisztusnak. Már az Ószövetségben megjövendölésre került globális, mindent átfogó gondolata: „A föld határáig mindenkinek eszébe jut az Úr, és megtérnek hozzá, leborul előttük mindenféle nép” (Zsoltár 22,28). „Magasztaljanak a népek, ó Isten, magasztaljon minden nép!” (Zsoltár 67,4). Így, amikor Jézus földi szolgálata vége felé közeledett, nyilvánvalóvá tette küldetését: „Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot *minden nép* között” (Lukács 24,46-47). A tanítványainak szóló parancs egyértelmű volt: „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá *minden népet*” (Máté 28,19).

Jézus Krisztus nem törzsi istenség, Ő nem tartozik egy kultúrához vagy egy etnikai csoporthoz. Ő „az Isten Bíránya, aki hordozza a világ bűnét!” (János 1,29). „Nincs különbség zsidó és görög között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja; amint meg van írva: 'Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül!'” (Róma 10,12-13). Hívd Őt most, és csatlakozz a megváltottak hatalmas, a földet átfogó családjához.

HOGY ÖSSZEGYŰJTSE MINDEN JUHÁT AZ EGÉSZ VILÁGBÓL

*Mindezt pedig [Kajafás] nem magától mondta,
hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte,
hogy Jézus meg fog halni a népért, és nem is csak a népért,
hanem azért is,
hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.*

JÁNOS 11,51-52

*Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók;
azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra:
és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.*

JÁNOS 10,16

Anélkül, hogy tudná, egy szamár is beszélhet Isten megbízásából (4Mózes 22,28). S ez előfordulhat egy prédikátorral vagy pappal is. Ez történt Kajafással is, aki Izráel főpapja volt, amikor Jézust megvádolták a miatt, ahogyan élt. Akaratlanul ezt mondta Izráel vezetőinek: „Jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen” (János 11,50). Ennek kettős jelentése van. Kajafás arra gondolt, hogy jobb, ha Jézus hal meg, mintha a rómaiak az egész nemzetet vádolnák árulással, és elpusztítanák a népet. Isten azonban másképp értette, így mondja a Biblia: „[Kajafás] mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse” (János 11, 51-52).

Jézus maga ugyanezt mondta, egy más képet használva. A „szétszóródott gyermekek egybegyűjtése” helyett, Jézus „juhokról” beszélt, akik kívül vannak azon az akolon, amely Izráelé: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból va-

lók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor” (János 10,16).

Mindkét kifejezési mód meglepő. Azt tanítják, hogy vannak népek szerte a világban, akiket Isten kiválasztott, hogy Jézus Krisztus elérje, és megmentse őket. Vannak Istennek gyermekei ... szétszórva szerte a világban. Vannak juhok, amelyek nem ebből az akolból [a zsidók közül] valók. Ez azt jelenti, hogy Isten nagyon energikusan gyűjt egybe egy népet Fia számára. Arra hívja az övéit, hogy hívjanak el tanítványokat, de Ő előttük is jár. Kiválasztott egy népet, mielőtt követei eljutnak oda. Ezért beszél Jézus olyan megtértekről, akiket Isten tett az övéivé, és aztán hozta Jézus Krisztushoz. „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, azt én nem küldöm el; ... A tieid voltak, és nekem adtad őket” (János 6,37; 17,6).

Megindító, hogy Isten letekint e világ minden népére, és az Ő nyájának nevezi őket, s azután misszionáriusokat küld Jézus Krisztus nevében, azután pedig elvezeti választottait az evangélium hangjának üzenetére, és megmenti őket. Más módon nem mentethetnének meg. A misszió alapvető fontosságú. „A juhok hallgatnak a hangjára, a maga juhait pedig nevükön szólítja és kivezeti. ...a juhok követik, mert ismerik a hangját” (János 10,3-4).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt azért, hogy a juhok meghallják a hangját és éljenek. Ezt mondta Kajafás öntudatlanul: „Jézus meg fog halni ... nemcsak a népért, hanem azért is, hogy egybegyűjtse Isten gyermekeit, akik szétszórattak szerte a világban.” Ő feladta az életét azért, hogy összegyűjtse a juhokat. Vére árán megvette a kegyelmet, amely az Ő hangját tévedhetetlenül a sajátjává teszi. Mondjunk imádságot, hogy Isten tulajdonítsa nekünk az Ő kegyelmét, hogy hallani tudjunk és élhessünk.

HOGY MEGMENTSÉN BENNÜNKET AZ ÍTÉLETTŐL

*Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye;
másodsor majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak,
akik várják őt üdvösségükre.*

ZSIDÓK 9,28

Az üdvösség keresztyén gondolata egyaránt vonatkozik a múltba, a jelenre és a jövőre is. A Biblia ezt mondja: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által” (Efézus 2,8). Azt mondja, hogy az evangélium Istennek ereje „nekünk, akik üdvözülünk” (1Korintus 1,18). Továbbá, hogy „most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk” (Róma 13,11). Megmentettünk, megmentetünk és megmentettek leszünk is.

Minden egyes szinten, Jézus Krisztus halála által mentetünk meg. A múltban, egyszer s mindenkorra, maga Krisztus fizetett a mi bűneinkért. Egyedül hit által igazulunk meg. A jelenben, Jézus Krisztus halála biztosítja Isten Szent Szellemének erejét, hogy folyamatosan megmentse a bűn uralma és fertőzése alól. A jövőben pedig, Jézus Krisztusnak a kereszten kiontott vére lesz az, amely megvéd bennünket Isten haragjától és hozza el számunkra a tökéletességet és az örömet.

Valóságos ítélet fog bekövetkezni. A Biblia leírja, hogy „az ítéletnek valami félelmes várása [jön el], amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket” (Zsidók 10,27). Arra hív bennünket, hogy éljünk „legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel, mert a mi Istenünk emésztő tűz” (Zsidók 12,28-29). Jézus figyelmeztette kora embereit, ezt mondván „meneküljétek az eljövendő harag elől” (Máté 3,7). Mert Jézus maga „megjelenik a mennyből hatalmának angyalaival, tűz lángjában, bosszút áll azokon, akik nem ismerik Is-

tent, és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Ezek majd örök pusztulással bűnhődnek, [távol] az Úr jelenlététől és az Ő dicső hatalmától" (2Tesszalónika 1,7-9).

Egyes képek Istennek erről a végső haragjáról, szinte túl rettetések ahhoz, hogy elmélkedjünk felőlük. Különös módon, János, a „szeretet apostola” az, aki a legszemléltetőbb leírást nyújtja nekünk a poklóról. Az, aki visszautasítja Jézus Krisztust, és valaki másnak kötelezi el magát, „inni fog az Isten haragjának borából, amely készen van ... haragjának poharában, és gyötörödni fog tűzben és kénben a szent angyalok és a Bárány előtt: gyötörődésük füstje száll felfelé örökkön-örökké, és sem éjjel, sem nappal nincs nyugalomuk” (Jelenések 14,10-11).

Amíg bizonyos mértékig rettegés tölt el bennünket Isten eljövendő haragja miatt, bizonyára nem fogjuk fel annak frissességét, amellyel a korai keresztyénség megízlelte Jézus Krisztus megmentő művét a jövőben: „és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól” (1Tesszalónika 1,10). Egyedül Ő tud megmenteni bennünket az elkövetkező haragtól. Nélküle örökre elvesznénk.

Azonban amikor Ő megment minket a végső időben, az az Ő vére alapján fog történni. „Krisztus... egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszer majd a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják őt üdvösségükre” (Zsidók 9,28). A bűn egyszer s mindenkorra el lett intézve. Nincs új áldozatra szükség. Védőpajzsunk az eljövendő harag elől olyan biztos, mint Jézus Krisztus értünk viselt helyettes szenvedése. A kereszti érdeméért, örvendezzünk az eljövendő kegyelemnek.

HOGY ÖRÖME LEGYEN, ÉS ÖRÖMET SZEREZZEN A MI SZÁMUNKRA IS

*[Jézus] az előtte lévő öröm helyett – a gyalázzal nem törődve –
vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.*

ZSIDÓK 12,2

Az örömhöz vezető út nagyon nehéz. Nehéz a mi számunkra, és nehéz volt Jézus számára is. Az életébe került, s a mi életünkbe is kerülhet. „Mert az előtte lévő öröm helyett... vállalta a keresztet”. Először a kereszttel haláltusája, aztán a menny elragadtató öröme következett. Más út nem adatott.

A neki adatott örömnek sok szintje volt. Először az Atyával való újraegyesülés öröme volt: „Teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsoltárok 16,11). Aztán a bűn feletti győzelem öröme volt: „Miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült” (Zsidók 1,3). A helyreállított isteni jogok feletti öröm is volt: „Az Isten trónjának a jobbára ült” (Zsidók 12,2). Mindazok dicsőítése feletti öröm volt, akikért meghalt és most körülvették őt: „Nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre” (Lukács 15,7).

S mi a helyzet velünk? Ő az öröm részesévé vált, és bennünket itt hagyott a nyomorúságban? Nem, mielőtt meghalt, kapcsolatot teremtett az Ő öröme és a mi örömünk között. Ezt mondta, „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen” (János 15,11). Ő tudta mi lesz az Ő öröme és ezt mondta: Az én örömöm tibenetek lesz”. Mi, akik bízunk benne, annyira fogunk örvendezni, Jézus örömeivel, amennyire véges teremtmények csak megtapasztalhatják azt.

Az út azonban nehéz lesz. Jézus figyelmeztetett bennünket: „A világban nyomorúságotok van” (János 16,33). „A tanítvány

nem feljebbvaló a mesterénél ... Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább házanépét?" (Máté 10,24-25). „Egyeseket meg is ölnek közületek, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért" (Lukács 21,16-17). Ez az út az, amelyen Jézus járt, és ez az út az, amely az öröm felé vezet – amelyen az ő öröme győzedelmeskedik bennünk, és a mi örömünk teljes lesz.

Ugyanúgy, ahogyan az öröm reménysége képessé tette Jézus Krisztust a kereszt elszívására, a mi örömünk reménysége is erőt ad nekünk, hogy vele együtt szenvedjünk. Jézus felkészített bennünket erre, amikor ezt mondta: „Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljétek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek" (Máté 5,11-12). A mi jutalmunk azt lesz, hogy örvendezhetünk Istennek azzal az örömmel, amit az Isten Fia kapott az Ő Atyjában.

Ha Jézus nem lett volna kész meghalni, sem Ő, sem mi nem lehetnénk boldogok. Ő engedetlen lett volna, mi pedig elvesztünk volna bűneinkben. Az Ő öröme és a mi örömünk megszerzése a kereszten történt meg. Most követjük Őt a szeretet útján. Úgy gondoljuk, „hogya jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk" (Róma 8,18). Most vele együtt viseljük a gyalázatot, de majd el fog jönni a maradéktalan öröm ideje. El fogjuk viselni az öröm által megkövetelt bármely kockázatot, nem valamilyen hősies erővel, hanem annak a reménységnek az ereje által, hogy bár „Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás" (Zsoltárok 30,6).

Jézus Krisztus szenvedett és meghalt...

49.

HOGY DICSŐSÉGGEL ÉS TISZTESSÉGGEL KORONÁZTASSON MEG

*Azt azonban látjuk, hogy Jézus ... a halál elszenvedése miatt
dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg,
hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.*

ZSIDÓK 2,9

*Emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult,
megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig,
mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek
fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb.*

FILIPPI 2,7-9

*Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság,
a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!*

JELENÉSEK 5,12

A halála előtti éjszakán, tudván azt, ami be fog következni, Jézus így imádkozott: „Most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tégednél, mielőtt még a világ lett” (János 17,5). És valóban be is következett: Jézus „a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg” (Zsidók 2,9). Dicsősége volt szenvedéseinek jutalma. „Engedelmeskedett mindhalálig ... ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé” (Filippi 2,8-9). Pontosabban, mivel megöletett, a Bárány „méltó, hogy övé legyen... a tisztesség és áldás” (Jelenések 5,12). Jézus Krisztus kínszenvedése nem csupán megelőzte a koronát; az volt az ár, és a korona volt a jutalom. Ő meghalt azért, hogy elnyerje a jutalmat.

Sokan megakadnak ennél a pontnál. Azt mondják: „Hogyan lehet ez szeretet? Hogyan lehet Jézusnak indítéka arra, hogy örömet adjon nekünk, ha Őt a dicsőség megszerzése indítja? Mióta

erény a hiúság?” Ez jó kérdés, és csodálatos bibliai választ találunk rá.

A válasz abban rejlik, hogy megismerjük, mi is valójában a mérhetetlen szeretet. Legtöbben közülünk úgy nőttünk fel, hogy azt gondoltuk, ha szeretnek bennünket, azt jelenti, hogy lelken-deznek miattunk. Úgy látszik, az egész világ erre a feltételezésre épül. Ha szeretlek téged, lelkendezéssel veszek körül, segítek neked, hogy jó érzéseid legyenek önmagaddal kapcsolatban. Olyan ez, mintha az embernek saját maga látása lenne az öröm titka.

De jobban tudjuk, még mielőtt rátérnénk a Bibliára, tudjuk, hogy ez nincs így. Legboldogabb pillanataink nem voltak önmagunkkal eltelt pillanatok, hanem olyanok, amelyekben elfeledtük önmagunkat. Voltak idők, amikor valami természeti szépséget szemléltünk, és egy elröppenő pillanatra éreztük a hamisítatlan csoda örömét. Ezért teremtettünk. A Paradicsom nem lesz olyan, mint egy tükörterem, a fenség kiábrázolásának helye lesz. És az nem a miénk lesz.

Ha ez igaz, és ha Jézus Krisztus a legfenségesebb valóság a világmindenségben, akkor minek kell lennie az Ő bennünket illető szeretetének? Bizonyára nem az, hogy lelkendezzen miattunk. Az nem elégítené ki a lelkünket, mi valami sokkal nagyobb dolog miatt teremtettünk. Ha olyan boldogok akarunk lenni, amilyenek csak lehetünk, látnunk és érzékelnünk kell, a mindenki közül legdicsőségesebb személyt, magát az Úr Jézus Krisztust. Ez azt jelenti, hogy ahhoz hogy szeressen bennünket, Jézusnak keresnie kell az Ő dicsősége teljességét, és fel kell kínálnia azt a mi örömünkre. Ezért imádkozott így a halála előtti éjszakán: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet” (János 17,24). Ez volt a szeretet. Meg akarom mutatni nekik az én dicsőségemet. Amikor Jézus meghalt, hogy visszanyerje dicsősége teljességét, a mi örömünkért halt meg. A szeretet annak munkálása, – kerüljön bármennyibe is – hogy segítsen az embereknek, elkötelezve lenni annak, ami a leginkább ki fogja elégíteni őket, azaz az Úr Jézus Krisztusnak. Így szeret Jézus.

HOGY MEGMUTASSA, ISTENNEK A LEGROSSZABB GONOSZSÁGGAL IS JÓ CÉLJA VAN

Mert a te szolgád, Jézus ellen... megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék.

CSELEKEDETEK 4,27-28

A legmélyebb dolog, amit a szenvedéssel és gonoszsággal kapcsolatban mondhatunk az, hogy Jézus Krisztusban Isten avatkozott be, és fordította azt jóra. A gonoszság eredetét titkok borítja. A Biblia nem vezet el olyan messzire, ahogyan mi szeretnénk. Inkább azt mondja: „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi” (5Mózes 29,28).

A Biblia lényege nem annak megmagyarázása, hogy honnan támadt a gonoszság, hanem annak bemutatása, hogyan avatkozik be Isten, és fordítja teljesen az ellenkezőjére – örökké tartó igazságra és örömré. Voltak a Szentírásban útmutatók, végig az úton arra vonatkozóan, hogy ez fog történni a Messiással. Józsefet, Jákob fiát eladták rabszolgának Egyiptomban. Úgy látszott, hogy elhagyatott volt, tizenhét éven át. De az Isten benne volt ebben, és uralkodóvá tette őt Egyiptomban, úgy hogy a nagy éhínség idején meg tudta menteni éppen azokat is, akik eladták. A történetet így foglalja össze Józsefnek a testvéreihez intézett beszéde: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt” (1Mózes 50,20). Jézus Krisztus előképe ő, aki elhagyatott, hogy megmentsen.

Vagy gondoljunk Jézus Krisztus őseire. Egykor Isten volt Izráel egyedüli királya. A nép azonban fellázadt és emberi királyt kért: „Mégis legyen emberi királyunk” (1Sámuel 8,19). Később megvallották: „Minden vétünköt tetéztük azzal a gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak” (1Sámuel 12,19). Isten azon-

ban benne volt ebben. Ezeknek a királyoknak az utódai közül hozta el Isten Jézus Krisztust a világba. A büntelen Megváltó földi eredete bűnben volt, amikor azért jött, hogy megmentse a bűnösöket.

A legmeglepőbb dolog azonban az, hogy a gonoszság és szenvedés volt Krisztus kijelölt útja a gonoszság és szenvedés feletti győzelemhez. A Jézus ellen elkövetett árulás és brutalitás minden cselekedete bűnös volt és gonoszság. Isten azonban benne volt ebben. A Biblia ezt írja. „[Jézus] Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda [halálra]” (Cselekedetek 2,23). A korbácsütések a hátán, a tövises a fején, a köpések és az ütések nyomai az arcán, a szögek a kezeiben, a lándzsa az oldalában, a felette uralkodók gúnyolódása, barátjának tagadása, az, hogy tanítványai elhagyták – ezek mind a bűn következményei voltak, és Isten tervében arra szolgáltak, hogy lerontsák a bűn hatalmát. „Megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ... a pogányokkal és Izrael népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezed és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék” (Cselekedetek 4,27-28).

Nincs nagyobb bűn, mint gyűlölni és megölni Isten Fiát. Nem volt nagyobb szenvedés, sem nagyobb ártatlanság, mint Jézus Krisztus szenvedése és ártatlansága. Mégis Isten benne volt mindebben. „Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze” (Ézsaiás 53,10). Isten célja az volt a gonoszság és szenvedés által, hogy elpusztítsa a gonoszságot és a szenvedést. „Az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézsaiás 53,5). Nincs-e tehát Isten gondolataiban Jézus Krisztus szenvedése azért, hogy megmutassa a világnak, hogy nincs olyan bűn és olyan gonoszság, amely túl nagy volna ahhoz, hogy Isten, Jézus Krisztus által ne tudna örökké tartó örömet és igazságot kihozni belőle? Az a szenvedés, amit mi okoztunk, vált megváltásunk reménységévé. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lukács 23,34).

EGY IMÁDSÁG

Mennyei Atyám, a Jézus Krisztus nevében, könyörgök minden olvasóért, hogy te hitelesítsd mindazt, ami igaz ebben a könyvben, és töröld el azt, ami hamisnak bizonyulna! Imádkozom azért, hogy senki sem akadjon fenn Jézus Krisztus személyén, vagy ne botránkozzon meg az ő istenségén, vagy páratlan szenvedésén, vagy kínszenvedéseinek okain. Sokak számára ezek a dolgok újdonságot jelentenek. Bárcsak elég türelmesek lennének, hogy gondosan elmélkedjenek ezek felett, és Te ajándékozd meg őket megértéssel és belátással!

Imádkozom azért, hogy az örökkévaló dolgok iránti közöm-bösség köde felszálljon, és a menny és pokol valósága világossá váljon. Imádkozom, hogy Jézus Krisztus központi szerepe a történelemben nyilvánvalóvá legyen, és az Ő kínszenvedését úgy lássa mindenki, mint a legfontosabb eseményt, ami valaha is történt. Ajándékozz meg bennünket azzal, hogy az örökkévalóság szirtjei mentén járassunk, ahol a szél kristálytisztán fúj, teljes igazsággal!

Azért is imádkozom, hogy figyelmünk ne terelődjön el a Te saját isteni céljaid mindenekfeletti fontosságáról Jézus Krisztus kínszenvedése során. Ne engedd, hogy az a sokkal kevésbé érdekes kérdés emésszen fel bennünket, hogy mely nép volt Fiad gyilkosa, hiszen mindnyájan részesei voltunk, a bűn következtében! De nem ez a fő kérdés, a *Te* terved és a *Te* cselekvésed a legfontosabb kérdés. Ó Uram, nyisd meg szemünket, hogy lássuk meg, hogy Te saját magad, és nem ember volt az, aki eltervezte Jézus Krisztus szenvedését! És add, hogy ebből a megindító helyzetből kitekinthessünk a Te könyörületes, reményteli szándékod végtelen panorámájára Jézus Krisztus kínszenvedésében!

Milyen bámulatos igazságot fedtél fel előttünk: „Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse” (1Timóteus 1,15). S ezt nem főként tanításai, hanem halála által tette meg. „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint” (1Korintus 15,3). Létezik-e ennél csodálatosabb üzenet az olyan

embereknek, mint amilyenek mi is vagyunk, akik tudjuk, hogy nem tudunk megfelelni a saját lelkiismeretünk követeléseinek, nem beszélve a Te szentséged követeléseiről?

Kérünk azért, könyörületes Atyánk, ajándékozz meg azzal, hogy mindazok, akik olvassák ezt a könyvet, meglássák szükségüket, és meglássák a Te tökéletes gondoskodásodat Jézus Krisztusban, és higgyenek Benned! A Te szent Fiad ígéretére hivatkozva imádkozom így: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16). A Jézus könyörületes nevében kérem. Ámen.

* * *

JEGYZETEK

1. Elie Wiesel, *Night [Éjszaka]* (New York: Bantam Books, 1982, első kiad. 1960), p. 72.
2. *Ibid.*, p. 73.
3. *Ibid.*, p. 32.
4. John Newton, „Come, My Soul, Thy Suit Prepare” [Jöjj, én lelkem, a Te lakóhelyed készítsd el”, in *The Trinity Hymnal* (Philadelphia: Great Commission Publications, 1962), p. 531.

ÖTVEN OK, AMIÉRT JÉZUSNAK MEG KELLETT HALNIA

A legfontosabb kérdések, melyeket bárki feltehet: Miért feszítették keresztre Jézus Krisztust? Miért szenvedett olyan sokat? Végül, ki küldte el, hogy meghaljon? A felelet az utolsó kérdésre az, hogy Isten tette. Jézus Isten Fia volt. A szenvedést semmi sem múlta felül, de a Biblia teljes üzenete e válaszhoz vezet.

Miért szenvedett és halt meg Jézus? Jézus halálának központi kérdése nem az ok, hanem annak jelentése – Isten szándéka. Erről szól ez a könyv. John Piper ötven indokot gyűjtött össze az Újszövetségből. Nem ötven okot, hanem ötven célt – annak a legfontosabb kérdésnek a megválaszolásaként, amellyel mindegyikünknek szembesülnünk kell: Mi az, amit Isten megvalósított az olyan bűnösök számára, mint mi, az által, hogy halálra küldte saját Fiát?

John Piper a Betlehem Baptist Church [Betlehemi Baptista Egyház] gyülekezeti lelkésze Minneapolisban. Számítalan sikerkönyvet írt, mint például a klasszikussá vált *Vágyakozás Isten után* és *Ne vesztegesd el az életedet*, valamint az *Éhség Istenre, Jézus Krisztus látása és érzékelése*, továbbá az *Isten kínszenvedése az Ő dicsőségéért*, mely elnyert egy ECPA aranyérmet.